

كۆمەلە چىرۆك

شاوهتى جنۆكه

بېھزاد قادرى

شاوه تی جنۆکه

کۆمه له چیرۆک

نووسەر: بیهزاد قادری

چاپه مه نیی ئه وین

پیداچوونه وهی ئه ده بی: سۆران کیانی

هه له چینی: به همهن ره حمانی، نیعمهت قادری

رووبه رگ: به یام مه هموودی

رازانده نه وهی لاپه ره کان: ئه وینداران

چاپی یه که م: ۱۰۰۰ دانه، مه ریوان، ۱۳۹۷ی کۆچی هه تاوی

چاپه مه نیی ئه وین: مه ریوان - کۆتایی شه قامی مه ردۆخ ۰۹۱۸۱۷۳۰۳۳۴

نرخ: ۷,۰۰۰ تمهن

شاوہ تی جنۆکہ

کۆمہ لہ چیروک

نووسەر:

بیہزاد قادری

سرشناسه	: قادری، بهزاد، ۱۳۷۳ -
عنوان و نام پدیدآور	: شاه‌تئی جنوکه/ بیهزاد قادری.
مشخصات نشر	: مریوان: انتشارات نه‌وین، ۱۳۹۷.
مشخصات ظاهری	: ۱۰۲ ص؛ ۱۴/۵ × ۲۱/۵ س.م.
شابک	: ۹۷۸-۶۲۲-۶۲۱۸-۰۸-۵
وضعیت فهرست نویسی	: فیپا
یادداشت	: کردی.
موضوع	: داستان‌های کوتاه کردی -- ایران -- قرن ۱۴
موضوع	: ۲۰th century Short stories, Kurdish -- Iran --
رده بندی کنگره	: ۱۳۹۷ ۲۳۵ق۷۴۵س/ PIR۳۲۵۶
رده بندی دیویی	: ۲۳/۹۸۱
شماره کتابشناسی ملی	: ۵۳۰۷۲۵۵

ناوهرۆك:

- شاهه تی جنۆكه ۷
- كافه ی شه قامی سه ره كیی شار ۴۱
- سروه ۵۹
- دیواره كه یش ئاره قی ده رداوه ۷۱
- ئه مبار ۸۹

- شاوہ تی جنو کہ -

- حەك ياره بى خوا بنباته وه بو خه زينه كهى خوئى؛ ناخر بلى من مندالى
ئاوام بو چى بوو؟! چاويكى كه كویره و نايينت؛ سەر پشتيشى هەر وه كوو
سەر پشتى حوشتره؛ ئەوه ندهى كه ريکيش كه فامى نييه! حەك خوا ليتم
به زياد نه کرد؛ به دهردى خوئيشيه وه دانا كه وئت ئەم گير و گه ويره. ده وه ره وه
وهك بنيام دابنشه، كه م دراوسپكان بره نچينه. له خوام ده وئت ئەو
چاوه كه يشت كوئر بيت. ناخر بلى خوا! ناشوكريش نه بيت، ئەم ده عبايه چ
بوو كردت به تووشمانه وه؟! ده وه ره ماله وه عه به پشت كوئم، حەك ياره بى خوا
ليتم بسينيت. ئەوه نده يش ناشوكريم کردووه ده زانم خوا له وه خراپترمان
به سهردا دينيت. خوا گيان بمبووره، ناحەقم مه گره، ئەم عه نتره دلى عالمى
ليمان ره نجان دووه! وه لاهى روومان نايهت له نيئو ئاوايدا سه رمان بهرز
بكه ينه وه. با واكت ئيواره بگه ريته وه، به خوا پي ده ليم ئەوه ندهى كه ريک
بتئويينيت. ئەرى نازانم تو له بهر ديت، له ئاسنيت، ئەرى له چيت؟! ئەو
هه مووه شه لاه و مشت و له قه يهى له تو ده دريت، له هەر كه سى تر
بدرايهت، ئيستا وهك سه گ تو پيوو! ئەى ياره بى بكه ويته بهر گوللهى
ويلاه وه و ئيواره تهرمه كه تم بو بيننه وه. مه گه نه گه ريته وه، ئە گه رنا به و خوايه
شهرت بيت ژير قاچت داخ بکه م، با نه توانيت ههنگاويک بنيت...

دہنگی بہرزی دایکی عہبہ پشت کۆم، لہ نیو ہموو گوندہ کہوہ دہ بیسرا؛ دہنگیکی ماندوو و پچراو کہ نازاری لی دہ چۆرا؛ دہنگیک کہ تاییہت بہ دایکیکی نازارچیشتووہ و دایکیک کہ قہت لہ ژیاندا خۆشیی نہ دیوہ. دہنگیک کہ ژہنگی لی ہلڈہوہرا و ئیشی سہدان کارہسات لہ دہمارہ کانیدا بوو. بہ لَام بۆ خہ لکی گوندہ کہ، ئیتر ناسایی بیووہوہ؛ چیدی کہس بہزہ بیان بہو دہنگ و پارانہوہ و دۆعا کردنہدا نہ دہہاتہوہ. نہ رۆژیک و نہ دوان و نہ حہوت، ئەمہ بہزمی ہموو رۆژیکیان بوو، بہزمی ہموو چرکہ یہ کیان بوو. پاش ہەر کام لہم شہرہ جنیو و شہرہ دۆعایانہ، چرچیکی نوئی دہ کہوتہ سہر پیستی خاتوو خہ جئی؛ چرچیکی پر لہ ئەو نازارانہی کہ ژیان لہ سہری سہ پاندبوو. عہبہ وہ لَامی دایکی نہ دہ دایہوہ و وہ ک سہگ سہری دہ کردہ نیو کولانہ یہ کدا، تا کوو دۆخ ہیور دہ بووہوہ. ئەو قسانہی دایکی نازاری نہ دہدا، چونکہ بیووہ بہ شیک لہ عہبہ، بیووہ بہ شیک لہ ژیان، بیووہ بہ شیک لہو قسانہی کہ قہت کۆتایی نہ دہہات و ہموو رۆژیک بریار بوو کہ بیسییت. لہ گہل ئەو قسہ و نزا و شہرانہدا دہ ژیا و سالانیک بوو قسہی خۆشی نہ تہنیا لہ دایکی، بہ لکوو لہ ہیچ کہ سیکی تری نہ بیستبوو. ئیوارانیش کہ باوک و براکہی لہ باخ و دہشت دہہاتنہوہ، بہزم ہمان بہزم، بہ لَام بہ تامیکی زۆر تالترہوہ! تا شوینیک کہ لہ بیرہوہریی عہبہدا بیت، حہزی نہ دہ کرد ئیواران نہ باوکی بیتتہوہ و نہ براکہی! ئەوہ نڈہیان تیہہ لڈابوو کہ ہموو ئیسقانیکی لہ جیی خۆیدا ترازابوو. تیہہ لڈانیش بیووہ بہ شیک لہ عہبہ، بیووہ بہ شیک لہ ژیان و وہ ک چۆن بی نان، رۆژیک ہلہی نہ دہ کرد، بی جنیو و بی لیدانیش،

رۆژێکی تینه ده په راند. هه موو شوینیکی له شی رهش و کهوه بیوووه و خوینی تیزابوو. که سهیری زامه کانی له شی ده کرد، دهیزانی کام یه ک، هی کام شهق و مشتته. له گه ل خۆی ده یگوت:

“به شکم باوکم بتۆبیت؛ شهو ده رۆم و گۆره که ی هه لده ده مه وه و تهرمه تۆبیه که ی ده رده هینم و هه تا خوا بلیت به سه، تیی هه لده دم. ورگی هه لده درم و ریخۆله کانی له سه ر چله داره کانی نیو گۆرستان هه لده خه م. گۆرچيله کانی به به رد ده ته قینم. چاوی به چوکه هه لده کۆلم. دلشی ده دم به تانجیه که ی ما ل مامه مچه، با بیخوات و که نۆشی گیانی کرد، زوان بهینیتته پۆزهیدا و بلیت: (باوکه رۆ له و دلّه پر خوینه! چ خوشبوو!) پاشان سه ری ئه و ناپیاوه ده خه مه سه ر تاشه به ردیک و ته وریکیش ده ده مه ته وقی سه ریدا و ده یکه مه دوو قاش. به خوا ناهیلّم له شی له نیو خاکدا به ئارامی برزیت؛ خۆم به چه قو شیتال شیتالی ده که مه وه و هه ر په لیکي به سه گیک و پشيله یه ک ده دم...”

خۆی شارد بووه تا دهنگی قیره و جنیوه کانی دایکی کۆتایی پی بیت. دایکی ئه وه نده ی قیراندبوو، چیدی دهنگی ده رنه ده هات و گه رووی گیرابوو. عه به پشت کۆم له حه شارگه که ی هاته ده ره وه و کۆمه کۆم به ره و جیژوانه که ی هه نگاوی هه له یینا. رواله تی هه میسه تۆزاوی بوو! هه موو رۆژیک وه ک که ر له نیو خاکو خۆلدا خۆی تل ده دا. وه ک گلاویک سه یریان ده کرد، هه موان خۆیان لی لاده دا، ئه ویش له بهر پشتی، سه ری به ئه سته می به رز ده بووه وه و که سی نه ده دی. هه سته ده کرد کتویک له سه ر پشتیدا نووستوه و قه ت نایه ویت خه به ری بیتته وه و ئه ویش بۆ هه تاهه تایه ناچاره له کۆلی بیت.

ههوا لیل ببوو، مهرومالات گه رابوونهوه نیو ئاواپی و جووتیارانیش هیلاک و ماندوو، دانه دانه له لاشیوه کانهوه دهرده کهوتن. عه به پشت کۆمیش له نیو گه وری به رامبهری خانووی رۆژین، وه ک هه میسه سه ره له نوئ خۆی شاردبووه وه و به چاوه ساغه که ویه وه و له درزیکه وه که خۆی له سه ر دیواره گلێیه که دروستی کردبوو، سه یری خانوویانی ده کرد و چاوی به دوا ی رۆژیندا وهرده چه رخا. رۆژین کچیکی جوانی پرچره ش بوو و تازه مه مکی کردبوو و ئیواران له بهر ده رگا چاوه پی مهرومالاته که یان ده بوو و دواتر ده یانیگرت بۆ دایکی تاکوو بیان دۆشیت. عه به یش به نه یتی له نیوی گه و ره وه سه یری رۆژینی ده کرد و دهستی ده ساوییه خۆیدا و خه یال له گه ل خۆیدا ده یفراند و ئه مه ببووه کاری هه موو ئیوارانی. کاتی وه هایش بوو که شه وانه تا کاتی خه و له و پوه سه یری مالیانی ده کرد، تاکوو ته نیا جاریک رۆژین ببینیت و ده ست بۆ ناوگه لی خۆی بات. ئه و گه و ره ی به رامبهری خانووی رۆژین، هه ره ی خۆیان بوو، به لام پاش ئه وه ی که عه به فیری ئه وئ ببوو، چۆلیان کردبوو. نه یانده زانی عه به له وئ خۆی ده شاریتته وه! ده یانگوت که جنۆکه ی هه یه، شه وانه ئاژه له کانمانیش ئارامییان لی براوه و زنده قیان چوو. مندالانی گونده که یش دوا ی ئه وه ی وایانده زانی ئه و گه و ره جنۆکه ی هه یه، نه یانده ویرا قه ره ی بکه ون و وه ک سه گ سلیمان لپی ده کرد و هه ر که س و سه باره ت به و گه و ره قسه یه کی ده کرد و چیرۆکیکی ده گێرایه وه:

- گه و ره که ی مال کاک سه عی جنۆکه ی هه یه!

- ده ست ده وه شینن و په لاماری ژن و مندالیش ده دهن.

- کوره شهو تا به یانی زه ماوه ندیانه! شه ویکیان خۆم له وێوه دهنگی دههۆل و سوزنام بیست!

- چهند جارێک ویستوو مه برۆمه ئهوی و به دهرزیلهیه ک جنۆکهیه ک بۆ خۆم بگرم و چی کاری دهشت و دهره، پێی بکههه. که ئهوه دهرزیلهیه ی پێوه بیته، ئیتر وهک بهندکراوت وایه و ناتوانیته رابکات و ههرچی پێ بلیته، به گووته دهکات.

- شه ویکیان له بهر ئهوه گهورههه تیپه پریم، له ناکاو جنۆکهیه ک په رپیه کۆلم و لووتمی له عهرز دا! به لام شیرانه هۆجه نه کهه دهره پێتا و لیم مهحف بووهوه! له باوای رهحمه تیم بیستوو که ئه گهه جنۆکه گرتتی، خیرا هۆجه نه کهه دهرپینه، ئه ویش خیرا راده کات! چونکه دهرسپته که نه کایه گریته و بیگیته! باسی جنۆکه کانی گهوره که کۆتایی نه دههات! لهه لایش، عه به پشت کۆم، ئاشقی رۆژین بیوو؛ واته خۆی وهها بیری ده کردهوه که ئاشقی رۆژینه؛ که سهیری ده کرد، دلێ هه لده فری، زمانی هه لنه ده چه رخوا، گۆنای سوور ده بووهوه و چاوی لێ هه لنه ده گرت و چاوی نه ده پروکاند و ده ترسا بزایکی رۆژین له دهست بدات! هه موو شه ویک به خه یالی ئه وه وه سه ری ده نایه وه و ههر به خه یالی ئه وه وه به یانیان خه به ری ده بووه وه. به ره له وه ی دایکی عه به ئه و ئیواره یه عه به بداته بهر جنیو و دۆعای شه ری بکات، ههر له بهر رۆژین بوو که شه ریکی تووش بیوو! تازه لاویکی گونده که چهند جارێک به بهر مالی رۆژیندا تیپه پر بوو و سهیری مالیانی کردبوو، عه به ییش له نیو کۆلانی کدا ری پێ گرتبوو و مشتیک خۆلی کردبوو به چاوی کوره که دا و ته نانهت بی ئه وه ی وشه یه ک بلیته، کوره ی دابوو بهر مشت و له قه، پر

دہمی کورہی کردبوو له خوین و ناوچاوی تهقاندبوو. ئەوانیش بهر دەرگایان
پێ گرتبوون:

“ئەری دادە خەجی، ئەوہ بۆ عەبەہی کورپت وازمان لی ناھینیت، بۆ خاتری
خو؟! تەواوی ئەم خەلکە زەلالەتیانە بە دەستیەوہ، خوا ئاگادارە. ھەر جارە
و خۆل دەکات بە چاوی مندالیکماندا و بە لەقە دەنیشیتە ملی! تۆ سەیری
کورہ کەم بکە! ھەموو گیانی رەش و کەوہ بووہ تەوہ؛ چاویشی نا کریتەوہ
خەریکە کوپر دەبیت. ددانیشی کە لەق بووہ و بەحالی بەنە. سەعاتیکە لە
مالەوہ خوین ھەلدەھینیتەوہ. یارەبی قەزای لە عەبە نەگبەتی کورپت
بکەویت. نازانم عەبە کۆسکەوتوو دەردی چیبە! خوا زەلیلی بکات.”

- دادە مەستووہ گیان من خەجالەتم؛ من رووم رەش بیت؛ یارەبی من
بمرم. بەخو خۆیشمان بیزارین لی. تەواو شروشی تیش بووہ ئەوندەمان
لیداوہ. من بەجیا، باوکی بەجیا، براکەیشی بەجیا لی دەدەین. ئەم
عاقیبت شەرە ژیر ناییت. ئەوہ براکەہی، پارەکە چاویکی عەبەہی کوپر کرد،
دەترسم ئەمسالیش ئەو چاوەکەہی کوپر بکات و لە گۆشەہی مالدا بکەویت و
گوو بکاتە خۆیدا و ئەوہندەتر قورمان بۆ بگیریتەوہ. خوا ھەر دوو چاوەکەم
کوپر بکات ئەگەر رازی بم بەم وەزەہ. با باوکی ئیوارە بگەریتەوہ، پینی دەلیم
بیخاتە گەور و لەنیو ئەو سەنیر و ریقنەدا زیندانی بکات. بەشکم خوا بیکات
لەوی بتوپییت و نەجاتمان بیت بە دەستیەوہ.

- دادە خەجی! ئەگەر کورہکانی ئیمەیش کوپر بکات ئیمە چی بکەین؟
قورپی کوئی بگرینە سەرمان؟ وەلاھی دەمانەویت ئیرە چۆل بکەین و روو
بکەینە شار. ھەموو گوندەکە بیزارن لیتان...

- دهی ئیمه چی بکهین ئادهی تۆ بلی؟ ههوساری بکهین؟ میخ و زنجیری بکهین؟ له گهوردا زیندانی بکهین؟ بیکوژین؟ بیسووتینین؟ بهخوا عه بهیش داماو؛ خوا خۆی غهزه بی لی گرتوو و کۆمی کردوو. وه لاهی خوا و پیغه مبه ر ئیمه ییش گول ده کات وا ئه وه نده له گه لیدا خراپین. سهیری له شی بکهیت، په نجه یه ک ساغی تیدا نابینیت!

- ئه ی خوا مهرگ! دهی گوناھی ئیمه چیه؟! خۆ ئیمه ییش له خۆوه نالین عه به ئاویه؛ بۆ مه گه ر تا ئیستا که سیک له بهر سه یوانی کورت بهر ده رگای پیتان گرتوو؟! نا؛ یاره بی ته مه ن درێژ بیت. دهی باشه به عه به بلین بزاین ده ردی چیه؟!

- بهو قورئانهی به تا قی مزگه وته که وه یه، هیچ نالیت! ده ترسم لالیش بوو بیت وا هیچ نالیت. به لام بیخه م به، چه نده ی له کوره که ت داییت، ئه مشه وه ده هینده ی لی ده ده نه وه. به شکم قاچی بشکینن و نه توانیت ئیتر بیته ده ره وه، هه رچه ند به ده ختیبه که ی بۆ من ده مینیتته وه و ئه مجار ئیتر له گۆشه ی مالدا گوو ده کاته خۆیدا...

داده خه جی دهستی مشت کردوو و ده یدایه ناوسینگیدا و ده پارایه وه و عه به پشت کۆمی له حنه ت ده کرد:

“یاره بی خۆت بیکوژیت نه جاتمان بیت به ده ستیه وه. خوا گیان خۆت بده یته بربره ی پشتیدا و دوو قاشی بکهیت. ئه م توخمه جنه ئه گه ر پشتیشی کۆم نه بوایه ت چیمان کردایه ت؟! ”

داده مه ستوره دهستی کوره ی خۆی گرتوو و له بهر ده رگای داده خه جی دوور که وته وه. شهو نه بوو له سه ر به رمال دۆعای شه ر له عه به پشت کۆم

نہ کہن. نوشتہ ییشیان لئ کردبوو کہ بمریت و نہ جاتیان بیت بہ دہستیہوہ، بہ لام نہ یاندہ زانی بۆچی ہیچ دؤعا و نوشتہ یہک کاری لئ ناکات! دایک و بابی خۆیشی بہ ئاوات بوون یہ کییک بہ دزییہوہ دہست بنیتہ ناقتی عہبہ و بیخنکیینیت! ہہرچی سہیریان دہ کرد، زۆرتہر رقیان لئ ہہلدہ گرت. باوکی دہ یگوت:

”لہ ترسی خوا و قیامت نہ بوایہت، یہک تاپرہم پیوہی دہنا و وہک سہگ دہمتو پاند. داخہ کہم خوا ئہمہی پی خۆش نییہ! ئاخ، ئاگری جہہندہم با نہ بوایہت. چی دہبوو ئہگہر بہ مردوویی لہ دایک دہبوو! چی دہبوو ئہو جارہی کہ مار پیوہی دا، رہق دہبوو و گیانی پیدا نہ دہہاتہوہ! کورہ ئہم ہہ تیوہ نازانم لہ چی خولقاوہ، زۆر سہیرہ! ئہو مارہی کہ دای بہ عہبہوہ، نیرہ کورہ کہمی رہق کرد و توپاندی! ئہم سہ گبابہ دوا ی دوو رۆژ یاو و لہرز، چوو بووہ دہرہوہ! جاریکیش کہ بہ سہر پشتی ہیستہر کہی مام مچہوہ داکوت و سہری بہر بہردیکی زلہ کہوت، گوتہم بہ خوا تازہ عہبہ گیانی پیدا نایہتہوہ! کہچی دواتر وہک جنۆکہ ہہستایہوہ! کورہ ئہمہ سہ گیکہ وینہی نییہ، لہ جیی حہوت گیان، سہد گیانی ہہ یہ! سویندت بۆ دہخۆم، سہری ہہموومان دہنیتہ چال.“

ئہو شہوہ دایکی گتیرا بوویہوہ کہ دووبارہ عہبہ گیچہل شہری کردوہ. باوک و براکہی ئیمانیان لہ لا نہ ما بوو و جووتی عہبہ یان بردبووہ دہرہوہی ئاوابی و خستبوویانہ نیو چہمہ کہ و لہ نیو ئہو ئاو و بہرد و ریخہدا بہ تہرک ہہموو لہشیان کوتابوو. وہا لئیان دہدا، کہ ہاواری دہ گہیشتہ گوئی چی

ماسیبه له نیو ٿو ڇهه مهه دا. هاڙهی ٿاو دهات و شریخه یه ک له پشتی
عبه وه. ڙاوهی بوق دهات و قرچه یه ک له ٺه ڙٺوی عبه وه. دهنگی
کونده بوو دهات و ته قه یه ک له ٺیسقانه کانی عبه وه... هه موو گیانی
خووسابوو؛ هه موو له شی دهیزیراند؛ هه موو ٺیسقانه کانی دهله رزی؛ زمانی
قرنجا بوو؛ چاوی نه ده کرایه وه؛ گوی پربوو له ٿاو؛ ٿاوی چه مه که له خوینی
عبه سوور بیوو؛ ماسیبه کان که وتبوونه سهر ٿاو! چه مه که دانه بوقی تیدا
نه مابوو. هاڙهی ٿاویش دهنگی گورا بوو. عبه پشت کوم سه لماندی که سه گ
له ٺاستیدا که می هیتاوه و له جیی حهوت گیان، سه د گیانی هه یه. باوک و
براکه ی ههر له قهراخ چه مه که دا عبه بیان به ره لا کرد. هه موو گیانیان له ٿاو
و ٺاره قدا خووسابوو. هه ناسه برکییان پی که وتبوو. ٺه وهنده ماندوو بیوون که
هه ستیان ده کرد حهوتوویه که بی راوهستان سه رقالی کامپان!

- ٺه ری ٺه سه گابه بو نامریت! وه لاهی هه موو ٺیسقانه کانیم ورد کرد!
- وه لاهی منیش قامکه کانم خه ریکن داده که ون! پروون نییه سه ره پشتی
چی تیدایه وا ٺه ونه ره قه!
- با له جیی عبه خوا کورپکی تری وه ک توی پی بدایه تم، وه لاهی له م
گونده دا پاوشایه تیم ده کرد.
- باوکه گیان تو پییم بلیت، به خوا ههر ٺیستا یه ک فیشه کی پیوه ده نییم و
ده یکوژم.
- نا، نا کورم. خوا غه زه بمان لی ده گریٺ.
- با گونا هه که ی له پیی من بیت باوکه.

- گوتم کہ نا. لیی گہری. بہ شکم تا بہ یانی لہو چہمہدا بتوپیٹ، یان گورگینکی بۆری بکہوپیٹ و زگی ہہلدپٹ.
- خوا لہ زمانت بیسیٹ باوکہ گیان.
- ٹامین، ٹامین. بہ شکم ئیتر نہ بیینمہوہ.
- یاخوا من و دایکیشم قہت نہ بییننہوہ. تہنانہت حہز ناکہم لاکہ توپیوہ کەیشی بیینمہوہ. وہ لاهی تہریق دہمہوہ سہیری خہلکی ئاواپی بکہم، دلّی ہہموانمان لی رەنجاوہ.
- ئەہی بۆ عہبہ شیت ئابرووی پیمانہوہ ہیشتوہ؟! - نہوہلا! سووکی کردوین...

عہبہ پشت کۆم لہ کہنارہی چہمہکەدا و لہنیو ئەو بہرد و رپخەدا، ہہ پروون ہہ پروون ببوو و لہسەر خۆی چووہوو. شہویکی تاریک تاریک و چی ئەستیرہیہ لہ ئاسماندا دہیینرا. بہردہکانی دہوروبہری بہ خوینی خۆی سواخ دابوو. چلی دارہ بیبہکان دہلہرزین. ژاوەژاوی بۆقەکان دہستی پیکردوہ. ماسیہکان چوونہوہ ژیر ئاو! دہنگی کوندہبوویش بہردہوام لہ دوورہوہ دہیسرا. جۆگہلہ ئاویک لہ میشکی عہبہدا ہاژہی دہہات. نہختیک بہ خۆیدا ہاتہوہ، بہلام نہیتوانی ہہستیتہوہ و چاوہ ہہلماسیوہکانی بہسہختی کردوہ و سہیری ئەستیرہکانی کرد و لہگہل خۆی گوتی:

“ئەگەر من بمرم، یہ کیکی تر رۆژین دہدزیت بۆ خۆی. بۆیہ نامرم و ئەگەر تا سەد سالی تر ئەم دوو سەگابەہی گەواہی لیم بەدەن، دووبارە گیانم پیندا

دیتتهوه. ئەمه که ی باوکه! گه ماییکه وینه ی نییه. ته نیا بۆ سه یوانه قۆری برام باوکیه تیی کرد. ئای له سه یوانه خایه مالمیش! خۆی له بهرچاو عالمدا شیرین کردوو، مه گهر من بزانه چ رپۆییه که. شهرت بیت بزانه حزت له کییه و ئەو نامه ئاشقانه یه که له نیو جله کانتدا ده یشاریتتهوه، هی کام کچه! داخه که م ناتوانم بیخوینمه وه، ئە گهرنا له نیو ئاوایدا سووک و ترۆتم ده کرد. باوکی کچه که م لیت ده کرد به گورگی برسییه وه و تا ددانی به خوینت سوور نه کردایهت، وازم نه ده هینا. یاخوا سه یوان، ئە وهنده ی سهر پشتم، له نیو چاوانی تۆیشدا سهوز بییت، بزانه فاته ترشیتی ئاوایش قیزی ده هات تغیشت لی بکات! به لام ئیستا خۆت هه ساویت و زوانی گویره که که دینته قۆتا و خویرپییانه له نیو ئاوایدا ده سوورپیتتهوه. مه گهر من عه به نه بهم، پیاو نه بهم ترۆت ده که م...

رۆژی دوایی، عه به هه ستایه وه و رۆیشته وه بۆ مال و ئەوته ههر له ئەو نه دراوه! هه موو له شی بریندار ببوو. رۆژه کان تیده پهری و عه به پشت کۆم له نیو گه وره مارزاییکه دا و له نیو بۆنی سه نیر و قه پی کیچدا، له درزه که وه سه یری رۆژینی ده کرد و مشتته ی ده کرد و ره گی ملی هه لده ستا و له خۆشیدا بیهۆش له ناوه راستی گه وردا ده رما. به ئاوات بوو رۆژین له باوه شی بگریت و ده م بنیته ده می و مه مکی سفت بگوشیت و قه پ بکات به لاملیدا و هه تا گیانی ده رده چیت بیگیت؛ به لام رۆژین بۆ ئەو دروست نه کرابوو! رۆژینی دوازه سالان، قۆی تا پشت ئەژنۆی ده هات و په لکه ی ده کرد. چاویکی ره شی پیوه بوو و تا چهند سالی دیکه ییش بالای ده کیشا؛ ناسکترین کچی

عالمه بوو. به‌لام عه‌به خۆی وه‌کوو حوشرێک ده‌دی که وه‌ک سه‌گ گلاوه و ناشیرینترین کچیش پێی رازی ناییت؛ ته‌مه‌نی له بیست لای دابوو؛ چاویکیشی له لایه‌ن براکه‌یه‌وه کوێر کرابوو؛ روخساریشی که له بزنی گهر ده‌چوو! کاتیک بیرى له‌مانه ده‌کرده‌وه، ئیمانی له‌لا نه‌ده‌ما و به‌کوفرکردن سوکنایی بو‌ده‌هات! له‌گه‌ل خۆی ده‌یگوت:

“خوایا چ ده‌بوو ئه‌گه‌ر پشتی عالمه‌ت کۆم بکرده‌یه‌ت، یان ئه‌گه‌ریش نه‌تده‌کرد، لانیکه‌م با پشتی رۆژینت کۆم بکرده‌یه‌ت، با پیم رازی بوایه‌ت! وه‌ی خواجه گیان چه‌نده جوانه! چه‌نده ته‌رچک و خۆشه! تیری لی ناخۆم باوکه‌رۆ. ئه‌ی هه‌موو عالم به‌ساقه‌ت بیت؛ ئه‌ی قه‌زات له‌عه‌به و باوکی عه‌به بکه‌وێت. رۆژین برارۆ شیتتم کردوو! ئه‌رێ تۆ چیت کچی؟! شه‌رت بیت نه‌مرم و جارێک له‌لات بخه‌وم. به‌خوا له‌به‌ر ماچیکیشت بووینت، نامرم. ماچی تۆ باوکه‌رۆ، مردوو زیندوو ده‌کاته‌وه! وه‌لاهی بتخه‌نه‌سه‌ر چاوی کوێر، ساغی ده‌که‌یته‌وه! سویندت بو‌ده‌خۆم خوا به‌تایبه‌ت دروستی کردوویت!”

ئێواره‌یه‌کی تر که عه‌به پشت کۆم به‌ره‌و جێژوانه‌که‌ی ده‌رۆیشه‌وه، کوپه‌که‌ی داده‌مه‌ستووهره و کۆمه‌لیک کوری تازه‌لاوی گونده‌که، له‌نیو کۆلانیکی چۆلدا په‌له‌ماریان دا و هه‌ر کام و مشتیک خۆلیان کرد به‌چاویدا و به‌مشت و له‌قه‌خه‌لتانی خۆینیان کرد. عه‌به نووزه‌ی ده‌رنه‌ده‌هات! وه‌ها تییان هه‌لده‌دا که ته‌قه‌ی ددانی ده‌هات! وه‌ک ژێرک خۆی گرمۆله‌کردبوو و ئه‌وانیش به‌رقه‌وه‌ لیان ده‌دا. دوا‌ی چه‌ند خوله‌ک، به‌ره‌لایان کردبوو. هه‌موو له‌شی ببوو خۆل و خۆینه‌وه، جله‌کانی شیتالشی‌تال ببوو نه‌وه،

ناوچاوی هه لماسیبوو، لیوی قرنجا بوو، دابوو یانه ناوگه لیدا و قۆریان کردبوو، به لام دهنگی دهرنه دههات و له دل خۆیدا کوفری ده کرد و جتیوی ده دا:

“ئه ی دایکی هه مووتانم گا... ئاااااای باوکه رۆۆۆ... دانه دانه تۆ له تان له ده که مه وه و کهرتۆ پیتان ده که م. له من ده دن؟! به من ده لین عه به، عه به نیره که ر منم، سواری هه مووتان ده بم... ئاااااای...”

چاوی ببوو هه گۆمه خوین و فرمیسک و خوین و خۆل، به ده موچاویه وه وشک ببوو هه. دهستی به ناوگه لیه وه بوو و وه ک جاران به نهینییه وه رۆیشه نیو گه وره که وه و چاوه ری هاتنی رۆژین بوو؛ هه میسه چاوه ری هاتنی رۆژین بوو:

“ئاااااای رۆژه گیان، له کویت؟! عه به تیان کوشت. له بهر تۆ عه له م تیم هه لبات، ده نگم دهرنایه ت. چاوی کیشم هه یه، ئه وه ش ده که م به قوربان ت. ده وه ره دهری، گر کوشتمی! وه ره بزانه بۆچی هه موو رۆژیک له رۆژی بیستر جوانتری! ئه ری فریسته گیان باله کانت له کویت؟! خۆ ده زانه له ژیر کراسه که تدایه! ده ی دهریخه به ساقه ت بم.”

که میک تیپه ری و رۆژین له بهر دهرگا که یان دانیش ت و چاوه ری گه رانه وه ی مه رومالاته که یان بوو. عه به پشت کۆم چاوی پیوه بوو و پانتۆله که ی دا که ند و هه مدیسان مشتته کردن. پانتۆله که ی له سه ر پیناوه کانی بوو و ده ستیکیشی به دیواره که وه بوو و چاوی له درزه که هه لئه ده گرت. له خه یالیدا رۆژینی له باوه ش بوو و شیتانه ماچی ده کرد و ده یگوت:

“باوکەرۆ چەندە تامت خۆشە رۆژین! دەلیی دەمم ناوہ تە نیو دەمی گیلآسەوہ! دەی بووہستە بۆم بەقوربان؛ ئای کہ خۆشیت! ئای کہ نازاریت! ئااااااای...”

کاتیەک شاوہ تی ہاتەوہ، بە دەنگیکی بەرز قیراندی و خوین فیچقە ی کرد! بۆنی سەنیر و شاوہ تی خویناوی، مەرۆقی کاس دە کرد. رۆژینیش لەبەر دەرگا راپچەلە کا و توقابوو و بە زپرەزپرەوہ رۆیشتە مألەوہ:

“دایە گیان فریام بکەوہ! دایە! دایە گیان بەساقەت بم وەرە... دەنگی جنۆکە کانی گەرە کۆنە کہ دیت! دایە گیان فریام بکەوہ...”

لە باوہش دایکی رما و دایکیشی حەبەساو لە باوہشی گرت و گوتی:

“چی بووہ رۆلە گیان؟!”

رۆژین توقابوو کہ گوتی:

“دایە گیان بەخوا قیرە ی جنۆکە کہم بیست! دەیقیراند دایە گیان! گویم بە نألەیانەوہ بوو!”

دایکی حەبەساو مابووہوہ و رۆژینی لە باوہش گرت:

“ہیچ نییە بەقوربان، با باوکت بگەریتەوہ، دەلیم بروات و سەیری

گەرەوہ کہ بکات. مەترسە کچە کہم، ہیچ نییە چاوہ کہم...”

فرمیسک لە چاوی رۆژین دەرژا و لیوی دەلەرزی و رەنگی بزراکابوو؛ رەنگی سپی ببووہوہ و ترسیکی درندە نازاری دەدا؛ زمانیشی چیدی ہەلنەدەچەرخا. عەبە پشت کۆمیش لەنیو گەرە کہ دا بیہۆش کەوتبوو؛ خۆشییە کی پر لە ئیشی ئەزموون کردبوو. لە ناوگەلیدا ہەستی بە نازاریکی زۆر دە کرد؛ وە ک

ئەو و ابوو بە تیلایە ک داڤتیا نە ناوگە لێدا. بە خۆیدا هاتەو و پانتۆلە پیس و دراوە کە ی هەلکێشا و بە سەگە مەرگی بەرەو مأل رویشتەو. بەرچاوی رەش ببوو، قاچە کانی دە لەرزین، خۆین تکه ی دە کرد و برپرە ی پشتی دە یزریکاند. لە گەل خۆی دە یگوت:

“رۆژین گیان! ئەها بەو حالە یشمەو لە بیرو تۆدام! هیچ شتی ک ناتوانیت بەرم بگری ت کە سەیرت نە کەم و لە خەیا لمدا لە ئامیزت نە گرم. هەموو لەشم لە خۆیندا نوقم بییت، هەر خۆشم دەو بییت! هەر لە ئامیزت دە گرم؛ هەر.. هەر...”

- عەبە! باوکەرۆ بو وات لێهاتوو؟! خوا خراپت بو بکات ئیشە لالا.
عەبە وەلامی دایکی نەدایەو و هەر بەو خەیا لاتە و بەو روالە تە شپرزەو، چوو و ژوو ریکەو و دەرگا کە ی لە خۆی داخست. هەر چەند بەو ئازارەو خەوی لێ نەدە کەوت، بەلام چاوی لە ئازارە کان بەست و سەری نیکی لە باو هەش گرت.

بۆرە تاری ئیوارە، باوکی رۆژین، چەند پیاویکی کۆ کردەو و بە چراقوو رویشتنە نیو گەرە کەو:

- ئەم خۆین و تۆماوانە چیبە بە دار و دیوارەو؟!

- ئە ی هاوار را بکەن، جنۆکە کان لێرە شاو هە تیان دە رپژن!

- ئێرە بوو تە قەحبە خانە ی جنۆکە کان!

- باوکەرۆ ئاگادار بن دەستان لێ نەو هە شین!

- هۆجە نە کە تان بخە نە دەرەو بە لیبان دیار بییت.

- پیتانم گوت کہ لە گەڵ خۆتان دەرزیلە بیئن!

- وە لاھی خۆیان پیشانمان بدن، یە کسەر زەندە قمان دەچیت!

هەمووان بە حەبە ساوی لە گەورە کە هاتنە دەرەو و باس و دەنگۆ لە هەموو
گوندە کە بلا بوووە:

- کۆنە گەورە کە ی کاک سەعی، بوو تە جیگە ی خوۆشی و گانی
جنۆکە کان. دار و دیواری بوو تە تۆماوی جنۆکە! بە دلنیا بییەو جیی جنۆکە
هەر زە کارە کانە و روون نییە خەریکی چین!

- دەیی لە گەڵ مە لایە کدا قسە بکەین، بزانی دەیی چ بکەین!

- جا مە لای بۆ چیبە کاکە؟! خۆمان دە پروو خینین و دەر بە دەریان دە کەین.

- نە باوکم، وا ناییت. جنۆکە کانیش شوینیکیان پیویستە.

- وە لاھی راست دە کات! جنۆکە یش رقمان لی هەل دە گریت و بە تە نیا هەر

کاممان لە شوینیکدا بگرن، پە لامارمان دە دەن و دەستمان لی دەوە شیین و
شیت و فیدارمان دە کەن.

- وە لا کاکە ئیو جیتان خوۆشە، ریک بە رامبەری ماله کە ی من بوو تە

جنۆکە خانە و شەو تا بە یانی خەریکی گانن! مە گەر دار و دیوارە کانتان
نە دی؟! جنۆکە هەر زە کارە کانیش فییری ئەوین! ئەو جۆرە جنۆکانە هیچیان بۆ
گرینگ نییە.

- جا بە قوربان ئیشیان چیبە بە سەر ئیووە؟

- ئەو نە نییە کچە کە م تۆزیک مابوو زاوری بتوقیت؟ بە رامبەری مالی ئیو

بوایە ت، جیتان دە کرد؟

کەس دەنگی لێوه نەهات و کەس قسە ی نە کرد. نە یان هێلا گەورە کەش
پرووخین و لە ئاکامدا دوو دەرگا کە ی گەورە کە یان بەست و تەختە یان کرد و
بەرە لایان کرد.

باسی جنۆکە کان، ببووە باسی شەو و رۆژی خەلکی گوندە کە. تەنانەت
کەس نەیدەوێرا بەو بەرەدا تێبەر بیت. رۆژینیش چیدی نە دەهاتە دەرەو و
عەبە پشت کۆمیش دەیزانی باس چیبە و نە دیتنی رۆژین خەریکبوو شیتتری
دە کرد. بۆ حەوتووێک دەچوو کە رۆژینی نە دیوو، رەقی کردبوو و خۆی بە
دار و دیواردا دەساوی؛ بۆی نە دەخەوا و ئارامی لێ برابوو. رۆژین لە پیش
چاویدا بوو و یە ک چرکەش بەرە لای نە دە کرد. لە گەل خۆی گوتی:

“ئە گەر منی و لاخ لەو گەورەدا نە مەسەراند، ئاوا رۆژین گیان نە دە ترسا و
ئێستایش وە ک جارن سەیرم دە کرد. چۆن بە دەستی خۆم، ئەو هەموو
خۆشییەم لە خۆم کرد!”

زللە یە کە لە خۆی دا! پڕ چاوی بوو لە ئاو.

تاریکیی شەو بوو، بە تەواوی زۆری بۆ هات؛ وە ک دە لێن یاخوا "رووس"
هە لسیت، کێر هە لئە سیت، ئەویش هی کی؟ هی عەبە پشت کۆم! بە پە لە
هەستا و چوو نێو گەورە کە ی خۆیانەو و بەرەو ما کەرە کە ی باوکی رۆیشت!
بزه یە ک گرتی و کۆتەرە یە کێ خستە ژێر قاچی و چوو پشت ما کەرە کەو؛
بە لām ما کەرە کە نە دەو هەستا. توورە ببوو و کۆمە کۆم بە ستیە کۆلە کە ی نێو
گەورە کەو و قاچە کانی بەست بە یە کەو و کۆتەرە کە ی خستەو ژێر قاچی
و پانتۆلە کە ی دا کەند و کلکی ما کەرە کە ی لادا و لە پشتەو خەریکی

ماکه ره که بوو! ههستی به خوشییه کی له راده به دهر ده کرد! چاوی ده قونجانده و مپه ده هات. هه ناسه کانی به رزتر بیوووه و توندتر به رودای ده کرد. چنگی گیراندبووه سه ر پشت ماکه ره که و شیتانه و درندانه ده یگا. دهستی هه ر به سه ر پشتیه وه بوو و کاتیک خوشییه که ی هاته وه، سپینه ی چاوی یه کسه ر که وته دهره وه؛ ماکه ره که ی له ئامیز گرت و پاش که میک، پانتۆله که ی هه لکیشا و لاقه کانی کرده وه و چوو نیو ژوو ره که یه وه و خه وی لی که وت. هه موو شه ویک به خه یالی رۆژینه وه ده چوو نیو گه وره که ی خۆیانه وه و ماکه ره که ی له ئامیز ده گرت و شاوه تی خۆی تی دهرشت؛ هه ر جاره و توندتر و درندانه تر له جاری پیش ماکه ره که ی ده گا و چیدی شه پری نیو کۆلانه کان کۆتایی پی هاتبوو، چونکه کهس له بهر دهرگای مال رۆژین تینه ده په ری و رۆژینیش ته نانه ت سه ری نه ده کیشایه دهره وه.

رۆژه کان تییه ری و سه یوان زۆرتر له جارن، به شه واندا ده چوو دهره وه و نامه ئاشقانه کانی زۆرتر ده بووه وه و عه به پشت کۆمیش خه ریک بوو شیت ده بوو بزائیت سه یوان بۆ کوی دهروات! شه ویکیان به نه یینییه وه دوا ی سه یوان که وتبوو، به لام سه یوان پی زانیوو و له نیو کۆلندا تییری لی دابوو. چیدی نه ییده و پرا دوا ی بکه ویت و له گه ل خۆی گوتی:

“ئه ی سه یوانه ریوی! هه ر رۆژیک دیت که پیت بزائم و سووک و ترۆی عالهمت بکه م. به من ده لین عه به، عه به نییه که ر منم.”

نیوه رۆیه کی زۆر گهرم، له مال هاته دهره وه و به ره و مالی رۆژین رۆیشت. کهس له دهره وه نه بوو. جله سووره که ی رۆژین له سه ربانه که یان هه لخرابوو.

عه به له سه ربانه کانی تره وه خۆی گه یانده سه ربانه که ی مأل رۆژین و که دیتی که س دیار نییه، کراسه سووره که ی رۆژینی فراند و له ژێر جله که ی خۆیدا شار دیه وه. نیوه کانی شه و دووباره چوو وه گه وره که ی خۆیان. هه م دیسان ما که ره که ی وه ک جار ان به سته وه، ئه م جار کراسه سووره که ی رۆژینی خسته سه ر پشتی ما که ره که و کلکی لادا و توند تر له هه می شه خه ریکی بو وه وه؛ زۆر تر له پێش هه سته به خۆشی ده کرد و به رز تر ده نگی لێ وه ده هات و کاتیک خۆشی هاته وه، ما چێکی ما که ره که ی کرد و له نیو گه وردا رما و جله سووره که ی له ئامیز گرت و بۆنه که ی هه لمژی. گوتی:

“رۆژین گیان! به خه یالی تۆ وه وه، دار و به ردیش ده گیم. وا نه زانیت خه ریکی ئه م ما که ره دراهه م! ئه وه تۆیت که له ئامیزم گرتوه. ئه وه تۆیت که ماچی ده که م. ناااااای که خۆشیت! هه سته به تامت ده که م! هه سته به نازت ده که م...”

چه ند شه ویکی تر به مجۆره تی په ری، که ئیواره یه کیان عه به پشت کۆم له سه ربانه که یان، باوکی به ته نیا دی که له سه ر عه رزه که یانه وه ده گه رایه وه! ما که ره که ی پێ نه بوو. عه به چاوی په رییه ته وقی سه ری و به په له به ره و پیری باوکیه وه رۆیشت.

- ما که ره که ت له کوئییه؟! -

- برۆ ئه و لاهه، گیله. فرۆشتم.

- بۆ باوکه؟! -

- وه ک که ره که ی جار ان نه ما بوو! نه یده توانی هه لمبگریت!

- ئای که گه مژهیت باوکه!

باوکی به تووره بیهوه گۆچانیکی پی گه یاند و عه به دهستی کرد به گریان و له گونده که دوور بووه و تا شه و نه گه رایه وه و ما که ره که ی ده لاوانده وه. نیوه ی شه و دووباره وه ک شیت ههستا و کۆمه کۆم و به بیده نگی به ره و گه وره که یان رۆیشته وه و چوو نیو مه روماله ته که وه. که وتبوونه جمه و له کونجیکه وه کۆ ببوونه وه. گیسکیکی چهند مانگه ی دیاری کرد و دوا ی هه ندیک راوراوان گرتی و قاچ و دهستی بهسته وه و جله سووره که ی کرده به ری. به رده وام ده یاراند که پۆزه یشی به ته نافیک بهسته وه. پانتۆله که ی دا که ند و وه ک شیت نیشته مل گیسکه که. دهنگی خۆی به ردا بوو و ههستی ده کرد که رۆژینی له ئامیژدایه. توندتر له جار ان خه ربکی بوو؛ گیسکه که له ما که ره که زۆر چکۆله تر بوو، بۆیه به راحه تی رایگرت و ده یگوشا و له باوه شی گرتبوو. کاتیک خوشیی هاته وه و رما بووه نیو گه وره که وه، سه یری نیو دهستی کرد، پر بوو له تووکی گیسکه که. تۆزیک ترسا و خیرا پانتۆله که ی هه لکیشا و قاچ و پۆزه ی گیسکه که ی کرده وه و به جله سووره که یه وه چوو وه نیو جیگه که ی؛ ئه وه نده ئارام ببوو وه، که ئامیزی رۆژینیش وه ها ئارامی نه ده کرده وه! رۆژی دوا یی، گیسکه که مرداره وه ببوو، که دایکی هاته سه ره وه و گوتی:

“مالمان ویران بوو، قوورمان بۆ گیراوه ته وه! ئه و گیسکه بهسته زمانه ی فه قیره، نازانم چلۆن مرداره وه بووه! تووکی پینه وه نه ماوه و روون نیبه دووباره چ

په تایه ک هاتوو ته وه و به خوا قر ده که ویتته نیو ئازه له کانمان! فریای
چه قویش نه که وتین نهی هاوار... ”

عه به پشت کۆمیش خۆی کرد بووه کهر و میشیکیش میوانی نه بوو! له نیو
گونده کهیش دهنگۆ بلا بووه وه که په تایه کی نوئ هاتوو و ئازه له کانمان له
مه ترسیدا یه.

- گیسکیکی مآل داده خه جی تووکی پیوه نه ماوه و مرداره وه بووه!

- له وه ده چیت دووباره په تایه ک هاتیته وه!

- به خوا من ده لیم کاری جنۆکه کانی گه وره که یه!

- من ده لیم که له بهر ئازاره کانی عه به پشت کۆمه خوا غه زه بی لیان
گرتوو.

- چاکتر که مه رومالاتی ئیمه وای لی نه هاتوو.

شه و هاته وه و کاتیک هه موان له خه ودا بوون. عه به پشت کۆم چوو وه نیو
گه ور و ئه مجار به رخیکی دیاری کرد. ئه وه نده به توندی و به حورسه وه به رخی
داماوه که ی گابوو، که ئه ویش به لاق و پۆزه به سترای بییه وه، ملی شکابوو و
له ژیر دهستی عه به دا مرداره وه بیوو. وه ک هه لاج خورییه که یشی شی
کرد بووه وه. عه به حه زی پی ده کرد! په له قاجیی ئه و به رخی، خۆشییه کی
تایه تی پی ده دا! که رۆژ بووه وه، هه مدیسان داده خه جی شیوه نی هه لدا و
هه موو روخساری خۆی زنی و گوتی:

“خوا گیان چیت له گیانمان ده ویت؟ ئه وه کورپکی ئاوا نو قسانت پیمان
دا، ئیستایش له م گونده دا ته نیا ئیمه ت شک ده برد که نه خۆشیت به ردا وه ته

گیانی مهرومالاته کهم... خوا گیان په حمان پی بکهیت، بو خاتر گه وریی خۆت و خۆشهویستی پیغه مبهری نازارت... خوا گیان! داماوین، قوور به سهرین، لئقه و ماوین، ههر ئه و چوار سهره حه یوانه مان ههیه، ئه وه یشمان لی نه گریت. خوا گیان له جیی ئه و به سته زمانانه، عه به به ره وه بو خه زینه که ی خۆت... ”

عه به وه ک سایلۆح گوئی بو دایکی ده گرت، به لام هیچی بو گرینگ نه بوو، نه دایکی و نه مهرومالاته که یان. عه به ته نیا له سهر به زمه که ی خۆی بوو. شه و هات و دووباره رویشته وه نیو گه وره که وه. کاتیک به دوا ی گیسکیکی تر دا رایده کرد، به رانیکی قوچیککی لی دا و له نیو گه وردا پماندی. چهند کات ترمیریکی بیهوش که وت بوو، هه ستا و خۆی ته کاند، ور و گیز چوو وه نیو جینگه که یه وه. کوفری عالم هاته سهر زمانی. هه سستی به نازاریکی زور ده کرد. خه وی لی نه ده که وت و تا خور هه لهات، ده ینالاند و وه ک مار پیچی له خۆی ده دا. به و ئیشه سه خته وه، له ژیر په تووه که وه، کراسه سووره که ی روژینی له ئامیز گرتوو و خۆی به سهرینه که یدا ده ساوی تا خۆشیی بیته وه! عه به پشت کۆم، بیر ی ده کرده وه:

“چی ده بوو ئه گهر روژین هی من بوایهت؟! شه و تا به یانی له ئامیزم ده گرت و ده مگا. که سی تر وه ک من ناتوانییت ئاوا هه وه سی بییت و رازی بکات. وه ک ئه و ما که ره تیرم ده کرد؛ وه ک ئه و گیسکه ده متاساند؛ ده میم نه ده به سته وه با ههر نازم بو بکات...”

له م بیر کردنه وه دا بوو که قیره له نیو گونده که یانه وه هه ستا!

شاوه تی جنۆکه / ۲۹

- کاکه بۆ ئاسمان حالیتان ناکات؟! گهوری خۆمه و دهپرووخینم. کچه کهم شیت بووه، به وه لا ناویریت له مال سهر بکیشیتته دهرهوه.

- کاکه سهعی بۆ خاتری خوا ئەم گوندهمان لی مه که به جهههندهم. جا جنۆکهی داماو چی کردوو؟!

دایکی رۆژین که له پهنجهره کهوه سهری کیشابوو دهرهوه، قیراندی:
"وه لا ئیوه جیگهتان خۆشه؛ کچی منه که شیت بووه. له م رۆژانه دا جنۆکه جله سووره کهیشی دزیوه!"

داده خه جیش که له نیو حه شیمه ته که دا بوو، گوتی:
"وه لا کاک سهعی بیرووخینه، ههر جنۆکه کانی ئیره یه په لاماری حه یوانه کانهانی داوه!"

کاک سهعی گوپی به کهس نه دا و رماندنێ گه وره کهی دهست پیکردبوو؛
ئهوانه ی له گه لی هاودهنگ بوون یارمه تییان دا و ئه و لاکه ی تریش که نارازی بوون، خویان بۆ هه موو شتیک ناماده کردبوو. ئیواران و شهوان کهس به ته نیا نه یده ویرا بۆ شوینیک پروات.

- خواوه کیل ئه گه ری ئه وه هه یه جنۆکه دهستمان لی بووه شینیت!
- حه ک مالت به قوور گیریت سهعی وا ئه و گه وره ت رماند و ژیانته له ئیمه تیک دا.

- له گه وری خه لکی، مه رومالات دهزیت، له گه وری سهعییه گه مژه، جنۆکه!

- باوکەرۆ، تا ئیستا جنوکهی مأل ویراتتان دیوه؟! به خوا ئهژداومان
دهردههینن.

- ئهی جنوکهی تووره تان دیوه؟! بروا ناکه م نه له هۆجه نه بترسن و نه له
دهرزیه!

- بهس سهیر بکهن و بزانی ئه و سهعییه گه مژه چی لێ ده کهن! تیلاوی
تی ده برن.

- کوره به شکم ههر په لاماری ئه و بدن. خو ئیمه چیمان کردووہ بین و
بهرمان پی بگرن.

- من که گوتم پرسیکی مه لا بکهن؛ کهس گوئی نه دامی! لانیکه م
دوعایه کی بو ده کردین.

عه به پشت کۆم، دلخۆش بوو، له وهی که دووباره رۆژین ده بیینیته وه. به لام
نه یده زانی ئیتر ده بی له کوی خۆی هه شار بدات و سهیری رۆژین بکات و
شاوہ تی بریژیت! رۆژیکیان که له نیو کۆلانی کدا تیده په ری، به و ئاواته ی که
رۆژین بییت، له ناکاودا رۆژین و دلنای دی که پیکه وه دانیشتبوون و
قسه یان ده کرد؛ خۆی لێیان هه شار دا و سه گانه گوئی بویان گرت که
قسه یان ده کرد.

- رۆژه گیان! ئیستا باشریت؟

- ئه ری به قوربان؛ زۆر باشرم.

- ئه ی خوا! زۆریش له ر بوویت.

- جا چۆن له ر نابم؟! ئه و جنوکه نه زیره یان پی کردم.

- چاکه نه جاتان بوو. لاییه لئی گه ریین. با قسه ی خوش بکه یین.
- هه هه هه هه؛ ئه ری باوانم.
- ده لیم چاوت لیه عه به پشت کۆم هه موو رۆژیک سه یرت ده کات و چاوت لئی هه لئاگریت؟!
- ئه ری ده زانم! یاخوا عومری نه مینیت.
- ئه ویش بووه ته جنۆکه وه لیت؛ هه هه هه هه هه. هه زت لئی ده کات.
- کوره خوا هه زی بیریت! جا ئه و حوشتره چیه، کهر ده توقینیت.
- هه هه هه هه هه هه؛ ئه ری به خوا. خۆزه گه وه کوو سه یوانی برای، جوانیش ده بوو!
- هه ر که دلنیا ئه وه ی گوت، سه رکۆلمی رۆژین سوور بووه وه و ته ریق بووه وه. دلنیا گوتی:
- “ئه ری رۆژین بیستومه سه یوانیش، هه زت لئی ده کات!”
- نا! شتی وا نییه...
- ده ی خۆ من هاوړیتم رۆزه گیان، بو لیم ده شاریته وه؟
- ده ی ئاخر هه یچ شتیکی وا نییه به قوربان.
- کوره رۆژین! یانئ متمانه ت پیم نییه؟!
- توخوا ئاخر لای کهس باسی نه که تیت، به خوا باوکم بزائیت هه لمه واسپیت.
- نه، نه، رۆزه گیان، دلنیا به.

- ئه رى وايه. سه يوان حهزم لى ده کات، ئه وهى راستى بيت، منيش حهزم ليه.

رؤزين له شهرمى، سوور هه لگه رابوو که دريژهى دايه وه:
"توخوا دلّه گيان له به ينى خوماندا بيت، ئه مشه و کاتى خه و برياره بيت بۆ لام."

- سه يوان؟!

- ئه رى دهى. ئه ي کى گيجه گيان؟

- زۆر مه ترسيداره شيتته، ئاگادار بيت...

- بۆ ماچيک، به شکم ئاسمان پرووخيت!

- خۆزگه م به خۆت. با منيش دۆسيکم بوايه ت.

- هه هه هه هه، شيتته.

- توخوا ئه وه ماچى کور خۆشه؟!

- جار يکيان گۆنامى ماچ کرد، زۆر خۆش بوو...

عه به پشت کۆم، گوپى به هه موو قسه کانپانه وه بوو. تووره بيوو و دونيا له بهر چاويدا بيووه جه هه ندهم. ئه وپى به جى هيشت و له نيو کۆلاندا ده گريا و شه قى له بهرد هه لده دا. ئه وه ندهى تر رقى له سه يوانى براى هه لگرت و له گه ل خۆى گوتى:

"ئو بيشه ره فه ئاوا چاويکى کوپر کردم و ئيستايش ده يه ويّت هه موو دونيام کوپر بکات! ئه ي به ردباريّت... به خوا ناهيّلّم رۆژيکى خۆش بينيت. ده بى ژيانت لى تال بکه م. رۆزين هى منه، سه يوانه خوپرى!"

چه پۆکیکی دا به ناوچاوی خۆیدا و گوتی:

“ئە ی رۆژینه دە له قۆر! تو بۆ وات لێ کردم؟! گه وادی عالم بێ ئە گهر بهینلم سه یوان تامت بکات. من عه بهم؛ عه به ئیره کهر منم. گوو ده که مه ژیانتان. ئیستا زانییم ئەو نامه ئاشقانه ی که سه یوانه خوپری له نیو جله کانیدا ده یشارده وه، هی رۆژین بوو! ئە ی خوا هاوار. حه قتان لێ ده که مه وه. ده تانفه وتینم.”

عه به چه نده شیواو و ژاکاو بوو، ئە وه نده ی تر تیک چوو بوو. رقی له خۆی بوو، رقی له دایک و باوکی بوو، رقی له وه ی بوو که مرۆقه و رقی له وه ی بوو که پشتی کۆم نییه. کۆمه کۆم هه نگاوی ده نا و جنیوی ده دا. تفی ده کرد و له چاوانی تۆله ده تکا. ئەو شه وه هیچی بۆ نه خورا و وه ک گورگیکی برسی سه یری سه یوانی برای ده کرد: سه یوان نه نو قسانیکی بوو، نه که مو کۆرییه ک؛ بالایه کی به رز و چوارشانه و کاتی ژن هیتانی بوو؛ سالیکی له عه به گه وره تر بوو و چاو و برۆیه کی ره شی پیوه بوو؛ هه موان خۆشیان ده ویست، جگه له عه به پشت کۆم!

عه به، هه موو نامه کانی سه یوانی له نیو جله کانیدا ده رهینا و سوتاندى. به رده وام جنیوی ده دا و هه ره شه ی ده کرد. عه به به ر له سه یوان و کاتیک که هه موان نوو ستبوون، چوو بووه نیو کۆلان و لای مالى رۆژین خۆی هه شار دا بوو. بیری له وه ده کرده وه که چلۆن جیژوانه که یان تیک بدات. له گه ل خۆی ده یگوت:

“به به رد له نیو کۆلاندا سه یری سه یوان ده شکینم. نا، نا! هه ر به دار ده یکوژم با نه جاتم بیت به ده ستیه وه. ئە ی خوا! چاری نایه م و ده ترسم لیم

ہیلگہریتہوہ و دارہ کہم لی بستینیت و ئو من بکوژیت. ئہری باوکہرۆ چی بکہم؟! بہخوا ناہیلّم تامی رۆژین بکات. پروون نییہ پیشتر چہند جار تامی کردبیت! ئہی باوکہرۆۆۆۆ...

دوای چہند خولہک سیہری سہیوانی دی کہ بہرہو مالی رۆژین دہات. رۆژینیشی دی کہ لہ پہنجہرہ کہوہ سہیری نیو کۆلانی دہ کرد. ہہموو پہنجہرہ کان کوژابوونہوہ. عہبہ دہستی مشت کردبوو و لہ چاوی ناگر دہباری. نہیدہزانی دہبی چ بکات! بیرکردنہوہ لہوہی کہ سہیوان رۆژین لہ ئامیز بگریّت و ماچی بکات، عہبہی شپتتر کردبوو؛ چہقۆت لی بدایہت، خوینی دہرنہ دہات. ہیچی بۆ نہ کرا و لہ جیی خۆیدا وشک ببوو کہ رۆژین دہرگا کہی کردہوہ؛ سہیوان رۆیشتہ مالہوہ و دہرگا کہی داخست. نہ فریا کہوت بہردیک بدانہ سہریدا و نہ توانی بہ دار ببکوژیت؛ بہتہواوی پہشو کا بوو. عہبہ بی بیرکردنہوہ و بہپہلہ چووہ پشت دہرگا کہوہ و داریکی پتہوی کردہ جی قولفہ کہدا، تا لہ ناوہوہ دہرگا کہ نہ کریتہوہ! بہردیکی گہورہی بہ دہستہوہ بوو و بہتوندی دای لہ شووشہی پہنجہرہ کہی مال رۆژین و شکاندی و لہو دہوروبہرہ دہرچوو. دوای چہند خولہک، ہہموو گوندہ کہ بہ دہنگی تاپرپک، لہ خہو راچہلہ کان!

بۆرہ تاری بہیانی، پاسگا ہات و باوکی رۆژینیان کہ لہ پچہ کرد و بردیان. دادہ خہ جییش تہرمی سہیوانی کوری لہ ئامیز گرتبوو و شیوہنی دہ گہیشتہ ئاسمان. عہبہ پشت کۆمیش فرمیسکی خوشیی دہرشت و لہ دل خۆیدا دہیگوت:

“ئۆخه‌یش، نه‌جاتم بوو. سه‌یوان مرد. رۆژین هه‌ر هی خۆمه‌. گوتم که
عه‌به‌ ئیره‌ که‌ر منم...”

سه‌یوانی داماو هه‌ر هاتبوو هه‌لیت، ده‌رگای بۆ نه‌ که‌رابوووه‌ و باوکی رۆژین
یه‌ک فیشه‌کی پیوه‌ نابوو. رۆژین خۆی له‌ گه‌وردا شارده‌بووه‌وه‌، نه‌گه‌رنا
ئه‌ویشی کوشتبوو...

بۆ زیاتر له‌ مانگی‌ک ده‌چوو که‌ رۆژین ته‌نانه‌ت یه‌ک چرکه‌یش له‌ ده‌ره‌وه‌ی
مال نه‌بینرا! له‌ر و لاواز ببوو و هه‌موو رۆژیک له‌ گه‌ل دایکیدا شیوه‌نی
هه‌لده‌دا. نه‌یده‌زانی دلیا ئه‌م به‌لایه‌ی هه‌تاوه‌ته‌ سه‌ریان یان جنۆکه
ده‌ربه‌ده‌ره‌کانی گه‌وره‌ رووخواه‌که‌یان!

پاش چله‌ی مه‌رگی سه‌یوان، باوکی سه‌یوان بۆ سه‌ردانی بکوژی
کوهره‌که‌ی، چوو بۆ به‌ندیخانه‌ی شار.

- سه‌عی مالت کاول بیت وا مالی منت کاول کرد.

- کاکه‌ حه‌بیه‌للا گیان، به‌ خوای گه‌وره‌ وامده‌زانی دز هاتوو.

- ده‌ی با فیشه‌کی‌ک به‌ قاچیه‌وه‌ ده‌نا، نه‌ک کوهره‌که‌م، رۆسته‌مه‌که‌م...

(ده‌ستی کرد به‌ گریان)

- خوا من بکوژیت که‌ سه‌یوانم کوشت. ئه‌ری کاک حه‌بیه‌للا، برارۆ،

سه‌یوان بۆچی هاتبوو بۆ مالی ئیمه‌؟! (ئه‌میش ده‌ستی کرد به‌ گریان)

- خوا ده‌یزانیت و به‌س. ئه‌وه‌ چله‌ی کوهره‌که‌م تیه‌پری و منیش بۆ کاریک

بۆ ئیره‌ هاتووم.

- چ کاریک کاکه‌ حه‌بیه‌للا گیان?!

- خۆ تازه کوره کهم نه ما و به له سیداره دانی تۆیش، سه یوانم زیندوو ناییتتهوه...

- بمبوره توخوا...

- ناتوانم قهت بتبوروم؛ به لام منیش ناویکم هه یه له نیو خه لکدا و خه لکی هه سییم لی ده به نه وه. بۆیه مهرجیکم بۆت هه یه که له به ندیخانه بتهینمه ده ره وه.

- چی کاکه گیان؟! هه رچی بلنیت ده یینمه سه ر چاومه وه.

- رۆژینی کچت.

- رۆژین؟!

- ئه ری، رۆژین و باخه که ی کانی هه رمیم ده ویت و ئاوه ها رزگارت ده ییت.

- رۆژین بۆ عه به پشت کۆم و باخه که ییش بۆ خۆت یانی؟!

- به خوا گه مزه ییت سه عی! عه به پشت کۆم که ی بنیامه من ژنی بۆ به یینم.

رۆژینم بۆ ماره ده که ییت و باخه که م پی ده ده ییت و ئەم خوینه هه ر لی ره خۆش ده که یین.

سه عی رۆژیسته ئەو دونیا که و گه رایه وه. نه مرد، به لام ئاواته خوازی

هه زاران مهرگ بوو...

مانگیکی تر تییه ری؛ سه عی له به ندیخانه ئازاد کرا؛ باخه که ی دا به باوکی

عه به پشت کۆم و رۆژینی دوازه سالانیسی ماره بری بۆی. حه یبه لّالای ته مه ن

چل سالان، به و سمیلّه بۆیاخه یه وه، ببوه خاوه ن کچیکی دوازه سالان!

عه به پشت کۆم ئه وه نده ی تر رقی له باوکی هه لگرت. هه زی ده کرد باوکی سه ر بپریت و له خوینی بخواته وه. هه زی ده کرد باوکی بکه ویتته بهر ئه و فیشه که ی که برا که ی کرد به بیژنگ. هه موو ئه و وینانه ی مندایی هاته پیش چاوی، که هه زی ده کرد له باوهش دایکیدا بکه ویت و باوکی وه ک پاله وانیکی درنده ده هات و ته ریقی ده کرده وه و راوی دهنه. شیت ببوو و به دار و دیواردا گمیزی ده کرد. بو که س راگیر نه ده ببوو و سه ری ده کرد به نیو گه وری هه موو خه لکی گونده که دا... قسه و باسی نیو گونده که یش، کۆتایی پی نه ده هات:

- هه به لالا کوره شیتته که ی بو راگیر نابیت، جاریک چوه کچیکی دوازه سالانی هیناوه، ته ریق نابیتته وه.

- سه یوان مرد و باوکی هه سانه وه.

- ئه ی خوا گیان به به قوربانت، با له جیی سه یوان، عه به پشت کۆمت ببردایه ته وه.

- هه به لالا تا بیت، جوان ده بیتته وه و خه جیی داماره رۆژ به رۆژ ده شکیت.

- ئه ری ئیستایش ئاشکرا نه بوو سه یوان ئه و شه وه له وی چی ده کرد؟!

- کوره بو دزی چوو بوو.

- ئیمانم نه چیت، من ده لیم بو رۆژین چوو بوو.

- کوره ئه مانه هه یج! کی ئه و ده رگایه ی لی داخستبوو؟!

- به خوا ته واو عالم قسه م بو بکات، من هه ر ده لیم کاری جنۆکه کان بوو!

نازانن جنۆکه ی ده ربه ده ر، چه نده مه تر سیداره!

رۆژبه رۆژ ژيانی رۆژینیش روو به تالی ده رۆیشت. بیری ئه وهی که دنیای هاورپی ئه م به لایه ی هیناوه به سه ریدا و ئیره یی پی بردووه، وئلی نه ده کرد! له گه لی قسه ی نه ده کرد و ده یگوت:

“سه گ بینم، دنیا ده له قور نه بینم. چون ژيانی لی تیک دام! باوکم نه بوو که سه یوانی کوشت، دنیا بوو؛ ئه و خیانته تی لی کردم.”

ئه وه مه رگی خۆشه و یسته که ی بوو به دهستی باوکی و ئیستایش که بووه ته ژنی پیاویک که بیست وههشت سال له خۆی گه وره تره و باوکی خۆشه و یسته که ی خۆیه تی. له نیگا ئازارده ره کانی عه به پشت کۆم و چه ره کانی داده خه جیش خۆ ئه مانی نه بوو! شه وانیش قیره ی ده گه یشته ئاسمان! جهسته ی چکۆله و ناسکی، به رگه ی جهسته ی پته و و زبری حه بیه لالی نه ده گرت. عه به پشت کۆمیش شه وانه ده چوووه پشت ده رگای ژوو ره که ی باوکی و به گمه گمی باوکی و ناله ی رۆژین، مشتته ی ده کرد و بیه هوش ده که وت، هه ره که نیره که رویشکیک که دوا ی گان، ده رمیت. شه و پکیان باوکی پی زانیوو و عه به ی بردبووه نیو گه وره که وه و به سته و یه وه و به هه وسار، هه موو گیانی هه لاهه لا کردبوو. به لام عه به پشت کۆم خۆ زیر نه ده بوو! بیره کردنه وه له وهی که باوکی، رۆژین له ئامیز ده گریت، نه خۆشی خسته وو و هیجیشی پی نه ده کرا. باوکی زۆردارتر له وهی بوو که عه به بتواتیت لووتی له عه رز بدات.

عه به وه که جاران له مال نه ده چوووه ده ره وه و به رده وام سه یری رۆژینی ده کرد و دهستی به ناوگه لیه وه بوو. رۆژینیش رۆژبه رۆژ لاوا تر ده بوو و ئاواتی

ده خوازی هەر ئه و کات له گه‌ڵ سه‌یواندا ده‌کوژرا. بیری ده‌کرده‌وه و له‌گه‌ڵ خۆی ده‌یگوت:

“ئه‌ی سه‌عیی باوکم، خوا تۆم لێ بستینیت؛ تۆی بێشهره‌ف ئه‌و گه‌وره‌ت رووخاند و ئه‌و جنۆکانه‌ت بێمال کرد و ئه‌وانیش ئاوا حه‌قی خویان کرده‌وه! منی به‌ده‌بخت فه‌وتام، منی به‌ده‌بخت تاوانی هه‌له‌کانی تۆم دا‌یه‌وه...”

ئێواره‌یه‌کیان که‌ حه‌یه‌ه‌لا له‌ باخ بوو، عه‌به‌ پشت کۆم و دا‌یکی و رۆژین له‌ ماله‌وه بوون. داده‌ خه‌جی وینه‌یه‌کی سه‌یوانی له‌ باوه‌شدا بوو و ده‌یلاوانده‌وه؛ رۆژینیش چوو‌بووه‌ خه‌یاله‌وه؛ عه‌به‌یش چاوی بریوووه‌ رۆژین و ده‌می نیوه‌کراوه، لیک‌ی لێوه‌ شو‌ر ب‌بووه‌وه. داده‌ خه‌جی به‌ ناوچاو ترشاوییه‌وه، روو به‌ رۆژین گوتی:

“ئا کچی برۆ له‌ خواره‌وه‌ چه‌ند هیلکه‌ بینه‌ سه‌ره‌وه‌ با بۆ شیو بیکولیتین. ده‌ی ب‌جوولێ مار بداته‌ لاشه‌ته‌وه. ده‌ی برۆ کچی سه‌عییه‌ قاتل.”

رۆژین هه‌ستا و به‌ رواله‌ته‌ وێرانه‌که‌یه‌وه‌ و ب‌ئه‌وه‌ی شتیک‌ ب‌لێت، چوو‌ه خواره‌وه‌ و عه‌به‌ پشت کۆمیش دوابه‌دوای چوو‌ه خواره‌وه‌. له‌نیو کولانه‌که‌دا خه‌ریک بوو هیلکه‌ی ده‌رده‌هینا که‌ عه‌به‌ دا‌ریکی دا به‌ پشت سه‌ریدا و رۆژین ب‌یه‌وش که‌وت. عه‌به‌ ده‌ستی رۆژینی گرت و کۆمه‌کۆم به‌ره‌و نیو گه‌وره‌که‌ رایکیشا. رۆژینی به‌ پشتدا خه‌واند و له‌ کاتیکدا که‌ خوین پ‌ر ژیر سه‌ری ب‌وو، عه‌به‌ پانتۆله‌که‌ی خۆی دا‌کهند و کراسه‌ ره‌شه‌که‌ی رۆژینی هه‌لمالی و شواله‌که‌یشی دا‌کهند؛ قه‌پی کرد به‌ ناوسینگیدا و خه‌ریکی بوو و ده‌یگوت:

“رۆژین گیان! گوتم که تو هه‌ر هی منیت. وه‌ها ئاوست ده‌که‌م که که‌س نه‌یکردییت. توخوا حه‌یف نه‌بییت که‌لته‌کۆنی باوکم ئه‌م ته‌رچکه‌ نازداره‌یه هه‌لمزیت؟! به‌ من ده‌لین عه‌به، عه‌به‌ نیره‌که‌ر منم. شتیکم بویت، هه‌ر پیی ده‌گه‌م.”

به‌و روخساره‌ ناحه‌زه‌یه‌وه‌ شیتانه‌ قه‌پی ده‌گرت و چنگی لی ده‌گرت! وه‌ک بزنیکی که‌ له‌ ده‌می گورگ رای کردییت، هه‌ر بیوو. له‌ خۆشیدا سپینه‌ی چاوی که‌وتبووه‌ ده‌روه‌ه. له‌ گه‌ل خۆی گوتی:

“ئێستا ئه‌گه‌ر بمرم، کیشه‌ نییه‌. گه‌یشتمه‌ ئاواتم. به‌شکم مندالیکت بییت، له‌ من کۆمتر و ناحه‌زتر و جنۆکه‌تر...”

خه‌ریک بوو خۆشیی ده‌هاته‌وه‌ که‌ له‌ ناکاو، ته‌قه‌ی تاپریک هات و عه‌به‌ پشت کۆم به‌ ده‌مدا رما و که‌وته‌ سه‌ر له‌شی رۆژین! هه‌موو گونده‌که‌ دووباره‌ راجه‌له‌کا؛ خوله‌کینکی تریش تینه‌په‌ری که‌ ته‌قه‌ی تاپریکی تر، رۆژینیشی له‌نیو خویندا نوقم کرد. خه‌لکی گونده‌که‌ پر نیو گه‌وره‌که‌ی مال حه‌یه‌للا بیوون؛ تاپریک به‌ شانی حه‌یه‌للاوه‌ بوو و ماقی ته‌رمی رۆژین و عه‌به‌ پشت کۆم بیوو.

- کافه‌ی شه‌قامی سه‌ره‌کیی شار -

فه‌هاد، وه‌کوو زۆربه‌ی شه‌وه‌کان، له‌مال‌هاته‌ده‌ره‌وه‌و به‌ره‌و کافه‌ی شه‌قامی سه‌ره‌کیی شار رۆب‌یشت. هه‌نگاوه‌کانی ده‌ژمارد و گو‌یی شل کردبوو بۆ ده‌نگی ئۆتۆمبیله‌کان که سه‌گانه‌ده‌وه‌رین. هه‌ستی ده‌کرد که‌سیک‌دوای که‌وتوو! چونکه‌سه‌ری ده‌کرد به‌هه‌ر شه‌قامیکدا، هه‌ستی ده‌کرد ئه‌ویش له‌گه‌لیدا ریگه‌ده‌گۆریت. نیوه‌ی کۆلانیکی چۆلی تیپه‌ر کردبوو که له‌ناکو هه‌لگه‌رایه‌وه! به‌لام جگه‌له‌سیپه‌ری درێژی خۆی، هیچی نه‌دی! به‌خۆی ده‌گوت:

“ره‌نگه‌تووشی ساویر بووبیتم یان هه‌سته‌که‌م به‌هه‌له‌دا چووبیت.”

گو‌یی نه‌دا و درێزه‌ی به‌ریگه‌که‌ی دایه‌وه؛ ئه‌لبه‌ت ئه‌وه‌سته‌ی که‌ وایده‌زانی که‌سیک‌دوای که‌وتوو، ده‌سته‌ه‌لگری نه‌بوو! ده‌رگای کافه‌که‌ی کرده‌وه‌و و چوو ه‌ژوره‌وه؛ دووکه‌ل له‌نیو دووکه‌لدا گریکۆله‌ی به‌ستبوو؛ بۆنی هه‌موو جو‌ره‌خواردنه‌وه‌یه‌کیش ده‌هات؛ پێده‌که‌نین و زرمه‌ی په‌رداخه‌کانیان ده‌هات. له‌پشت میزیک‌ی چۆلدا دانیشته‌و جگه‌ریه‌کی رۆشن کرد.

- به‌رێزم به‌خیربین. چی ده‌خۆنه‌وه؟

- خۆم ده‌خۆمه‌وه!

- چی؟

- چاره کێک ویسکی، تکایه.

- ههههههههههه...

- قاوهیه کم بۆ بینه، خو ئیره ئه وروپا نییه کاکه.

سالانیک بوو خووی ده خواردوه، به لام قابلوخه که ی جوان مابوووه؛
سه رنجراکیش و جیتتیلمه ن و چاوسه گی.

دوو خوله کێک تینه په ری بوو که خاتوونیک له ده رگاکه وه هاته ژوره وه و
له بهر ده رگاکه دا وه ستا و چاویکی خشانده نیو ژوره که دا و چاوی له سه ر
فه رهاد که له پشت میزیکی چۆلدا بوو، وه ستا. به ئارامی و خانمانه به ره و لای
رۆیشت. سه ری به رز کرده وه و سه یری کرد که خاتوونیک ی جوان له ته نیشتی
وه ستاوه! دوو که له که ی دایه ده ره وه و نه ختیکی به سه رسوورمانه وه سه یری
کرد.

- ئیره جیی که سیکه؟

- نا!

- کیشه نییه دا بنیشم؟

- تکایه؛ فه رموو.

ژنیکی جوان، کال و چاوسه وز، بالابه رز، به جلیکی ته نگ! پیاوه کانی
ده ور به ریش، به چاوحیزی سه یریا ن ده کرد. به رامبه ری فه رهاد دا نیشت.
قاوه که یان بۆ دانا.

- به خیری بێن خاتوون. ئیوه چی ده خۆنه وه؟

- بۆ منیش قاوه‌یه‌ک، تکایه.

- ئۆکه‌ی. به‌چاوان.

جگه‌ره‌که‌ی له‌ دواهه‌مین هه‌ناسه‌کانیدا بوو که به‌ فه‌ره‌ادی گوت: “کیشه
نییه‌ درپژیه‌ی جگه‌ره‌که‌ت من بیکیشم؟”

- نا، نا! فه‌رموو!

ده‌می خسته‌جی ده‌مه‌که‌ی ئه‌و و جگه‌ره‌که‌ی ده‌کیشا. فه‌ره‌اد مات ببوو،
له‌ لای زۆر سه‌یر بوو، شتی وه‌ها له‌ لای ئاسایی نه‌بوو. هه‌موانیش سه‌یریان
ده‌کرد. فه‌ره‌اد له‌ گه‌ل خۆی گوتی:

“ئه‌مه‌ ئیتر کییه‌؟!”

هه‌روا بیده‌نگ بوو و نه‌ختیک قاوه‌ی خوارده‌وه‌، په‌رداخه‌که‌ی دانا و
کاتییک چاویان خستبووه‌ ناوچاوی یه‌ک، پیی گوت:

“چاوت زۆر جوانه‌!”

- هه‌ر چاوم؟

- روخساریشت جوانه‌!

- سپاس؛ چاوت جوان ده‌بییت.

- راستیه‌.

قاوه‌که‌ی خانمه‌که‌یشیان دانا و نه‌ختیکی لێ خوارده‌وه‌؛ په‌رداخه‌که‌ی دانا
و کاتییک چاویان خستبووه‌ ناوچاوی یه‌ک، به‌ فه‌ره‌ادی گوت:

“زۆر جوانخاسی!”

- سپاس .

- هاوسه رگيريت كردووه؟

- نا .

- زور باشه؛ به لام به دلنيايييه وه دلبريكت هه يه!

- هه هه هه هه هه هه؛ نا؛ ئه وه يشم نيبه .

- گالته م پي ده كه يت؟

- نا! بوچي ده بي گالته ت پي بكم؟

- پياوه كان زور به يان به و جورهن؛ درو ده كه ن، بو ئه وه ي بتوانن له گه ل

ژنيكي تر دا بن .

- نا؛ نه درو ده كه م، نه گالته؛ چونكه هيج به پيويستي نازانم .

نه ختيكي تر قاوه يان خوارده وه كه فه رهاد پي گوت:

“تو چي؟ هاوسه رت هه يه يان...”

قسه كه ي پي پچراند و گوتي:

“هاوسه رم هه يه .”

- ئه ي ناترسيت من و تو پي كه وه بييت كه خه ريكين قاوه ده خو ينه وه؟

- نا؛ چونكه بو ي گرینگ نيبه .

ئيشيكي نامو له نيو چاواني جواني ئه و ژنه دا، په له قاجي ده كرد! فه رهاد به

روخساريكي سه يره وه پي گوت:

“يانئ بو مي رده كه ت گرینگ نيبه له گه ل پياويكي بيگانه دا بنيشيت و قاوه

بخويته وه، جگه ره كه يشي لي وه رگريت و ليتي بكيشيت؟”

زۆر به‌ئاسایی وه‌لامی دایه‌وه:

“گوتم که نا.”

- به‌لام بیوره، من تیناگه‌م!

- له چی تیناگه‌یت؟ له‌وه‌ی که واده‌زانیت شووه‌که‌م گه‌واده‌یان...

- نا، نا؛ مه‌به‌ستم ئه‌وه‌ نییه، به‌لام...

- به‌لام ره‌نگه‌ وایزانیت که من ژنیکی خراپم یان له‌ش...

- نا، نا؛ تکایه‌ بییره‌وه. من هیچ نازانم.

ژنه‌که‌ هیچی نه‌گوت. نه‌ختیکی دیکه‌یان خوارده‌وه و فه‌ره‌اد جگه‌ره‌یه‌کی

تری روشن کرد. ژنه‌که‌ پیی گوت:

“بیوره؛ ده‌کریت جگه‌ره‌یه‌کیش بده‌یته‌من؟ زۆرم چه‌ز لیه.”

- ئه‌ی بو‌ناکریت!

- سپاس.

جگه‌ره‌یه‌کی به‌جگه‌ره‌که‌ی خۆی روشن کرد و پیی دا و چه‌ند خوله‌کیک

به‌بیده‌نگی سه‌یری یه‌کیان کرد و سه‌رنجی له‌چاوه‌سه‌وزه‌کانی نه‌ده‌برا و

چه‌ند جاریک سه‌یری لئوه‌ناسکه‌کانی کرد و فه‌ره‌اد ویستی قسه‌بکات که

ئه‌وه‌هاته‌قسه‌و گوتی:

“بیر له‌چی ده‌که‌یته‌وه؟”

- هیچ! بو‌بریاره‌بیر له‌چی بکه‌مه‌وه؟

- پیاوونکی ته‌نیا، که ژنیکی بیگانه‌و به‌قسه‌ی خۆی جوان، له‌به‌رامبه‌ری

دانیشتووه، یانی بیر له‌هیچ ناکاته‌وه؟

- مه به ستت چييه؟ يانی منيش بير له وه ده كه مه وه كه شه ويك له گهل تودا
بم؟

- شه ويك، يان رهنگه زورترا!

فه رهاد له جوړی قسه كړدنې ژنه كه وته تره تر:

“ن ن نا؛ من ق ق ق قهت وه ها بيرم نه كړدووه ته وه!”

- بروا ناكه م! نه ها زمانت هه لئاچه رخت! مه گهر نه وه ی...

- مه گهر چی؟

- تویش وه كوو ميړده كه م وا بيت!

قومیکي تريان خوارده وه و به سه رسوورمانه وه گوتی:

“وه كوو ميړده كه ی تو وا بم؟!”

- نه ری! وه كوو ميړده كه ی من وا بيت.

- بو ميړده كه ی تو چونه؟!

په رداخه كه ی نابه سه ره وه و نه ختیکی لی هیشته وه؛ چرچ كه وته روخساری

و گوتی:

“ميړده كه م نيره! نيرانه يش دهنه رینیت و هه نگاوه دهنیت! به لام... ”

- به لام چی؟!

- چند مانگه هاوسه گریریمان كړدووه، به لام هیشتا جاریکیش له ته نیشتم

نه خه وتووه!

- رهنگه ژنیکی تر له ژیانیدا بیت!

- منیش یه‌که‌م‌جار‌وه‌ها‌بیرم‌ده‌کرده‌وه. ما‌وه‌یه‌ک‌شوینی‌ده‌که‌وتم، به‌لام‌هیچ‌به‌لگه‌یه‌کم‌ده‌ست‌نه‌که‌وت! جاریک‌پینی‌زانیم‌که‌شوینی‌که‌وتووم، له‌ماله‌وه‌لیی‌دام‌و‌هده‌ره‌شه‌ی‌لی‌کردم. ئه‌م‌جار‌که‌سی‌دیکه‌م‌راسپارد‌که‌شوینی‌بکه‌ون، به‌لام‌دوای‌مانگیک‌جگه‌له‌وه‌ی‌که‌بو‌سه‌ر‌کاره‌که‌ی‌ده‌رۆ‌یشت‌و‌جار‌جار‌سه‌ردانی‌هاورپی‌نیزه‌کانی‌ده‌کرد، هیچی‌دیکه‌یان‌لی‌نه‌دی!

په‌رداخه‌که‌ی‌نابه‌سه‌ره‌وه‌و‌هه‌مووی‌خواردوه‌وه. فه‌ره‌ادیش‌قومیکی‌خواردوه‌و‌نوقمی‌قسه‌کانی‌بوو! ژنیکی‌بینگانه‌ئاوا‌قسه‌بگپیریتته‌وه، زۆر‌سه‌یر‌بوو! فه‌ره‌اد‌بیری‌ده‌کرده‌وه:

“ئهم‌ژنه‌که‌تینکی‌له‌سه‌ردایه‌! ئه‌گه‌رنا‌بوچی‌ئاوه‌ها‌له‌گه‌ل‌مینیک‌که‌قه‌ت‌نه‌یدیوه‌قسه‌ده‌کات‌و‌باس‌له‌تایبه‌تیتترین‌شته‌کانی‌ژیانی‌ده‌کات؟! ”
ژنه‌دریژه‌ی‌دایه‌وه، بی‌ئه‌وه‌ی‌له‌لای‌گرینگ‌بیت‌که‌فه‌ره‌اد‌کینیه‌!
گوتی:

“شه‌ویکیان‌هاورپیه‌کی، میوانمان‌بوو؛ بیاویکی‌جوان‌و‌قۆز؛ له‌گه‌ل‌میرده‌که‌م‌زۆر‌کوک‌بوون! وه‌ک‌هه‌میشه‌لووتی‌پیمدا‌نه‌ده‌هینا‌و‌بو‌ی‌گرینگ‌نه‌بوو‌که‌میوانمان‌هه‌یه‌یان‌نا. سی‌په‌رداخ‌چاییم‌له‌سه‌ر‌میزه‌که‌دا‌دانا‌بوو‌و‌بو‌شه‌که‌که‌گه‌رامه‌وه‌چیشته‌خانه، له‌نا‌کاو‌له‌ویوه‌دیتم‌که‌خه‌ریکه‌شتیک‌ده‌کاته‌نیو‌په‌رداخه‌چاییه‌که‌م!”

په‌رداخه‌قاوه‌که‌ی‌فه‌ره‌ادی‌بی‌ئيجازه‌راکیشا‌بو‌خۆی‌و‌قومیکی‌لی‌خواردوه‌و‌ده‌ستی‌پیوه‌بوو؛ فه‌ره‌ادیش‌هیچی‌نه‌ده‌گوت‌و‌گوپی‌بو‌شل‌کردبوو‌و‌چوو‌بووه‌نیو‌خه‌یاله‌وه! سه‌یرینکی‌قاوه‌که‌ی‌کرد‌و‌گوتی:

”چ ده بوو ٺه گهر له جيئي ٺهه قاوه، شهر ابيڪ بوايهت؟!“

درپڙهه دا يه وه:

”ليي گهريين... له چيشتخانه كه شه كره كه م هه لگرت و گه رامه وه؛
خه ريكي خوار دنه وه ي چايي بوون؛ نه مزاني چي كرد بووه نيو چاييه كه مه وه!
به لام هه خوار دمه وه...“

فه رهاد قسه كه ي پي پچراند و گوتي:

”ده ي چوڻ كاري وه هات كرد و خوار دته وه؟ نه ترساي كه شتيڪ بيت و
بتكوڙيٽ؟“

- مردن بوم گرینگ نه بوو؛ بويه هه زم ده كرد يان بمرم، يان بزانه خه ريڪه
چي روو ده دات.

- ده ي دوايي چي رووي دا؟

- نزيڪ نيو كاترميريڪ تيپهري كه هه ستم كرد سه رم قورس بووه و داواي
ليبوور دنم كرد له ميوانه كه و چوومه ژووره كه ي خومه وه و نازانه كه ي و چوڻ
خه وم لي كه وت! كه خه به رم بووه وه، روڙ بوو و كه س له ماله وه نه بوو!

- ياني هه بي خه وي پي دابوويٽ؟

په رداخه كه ي له ده سندا بوو، هه ستيان به بووني كه س له و كافه دا
نه ده كرد، كه درپڙهه دا يه وه:

”ٺهري؛ هه بي خه و بوو!“

- بوچي وه هاي كرد؟!

- چند رۆژ دوا‌ی ئه‌و شه‌وه، دووباره ئه‌و هاو‌رپیه‌ی هاته‌وه بو‌ مالمان؛
ئه‌مجار به‌ بیانوو‌یه‌کی تر منی نارد بو‌ چیشته‌خانه و دیتم که شتیکی دیکه‌ی
کرده‌وه نیو‌ په‌رداخه‌ چاییه‌که‌م! که هاتمه‌وه، به‌ درۆ چاییه‌که‌م هه‌لگرت و
نه‌ختیکم کرده‌ ده‌مم و قورتم نه‌دا و به‌ره‌و چیشته‌خانه که رۆیشتم. هه‌ر
سه‌یریان ده‌کردم! لیم دیار نه‌بوون که رژاندم و خیرا نه‌ختیکی تر چاییم تی‌ی
کرد و گه‌رامه‌وه و له‌ ته‌نیشتیان خواردمه‌وه. دوا‌ی نیو‌ کاترمیر به‌ درۆ گوتمه‌وه
که نه‌خۆشم و ناتوانم لایان دابنیشم و ده‌بی‌ بخه‌وم. بزه‌یه‌کی تال له‌سه‌ر
لیویان نیشته‌وه؛ چومه‌ ژوو‌ره‌که‌ی خۆم و به‌ درۆ خۆم کرد به‌ خه‌و، که دوا‌ی
چهند خوله‌ک می‌رده‌که‌م و هاو‌رپیکه‌ی هاتنه‌ ژوو‌ره‌که‌مه‌وه.

نه‌ختیک بی‌ده‌نگ بو‌و، فه‌ره‌ادیش چاوی زه‌ق کردبووه‌وه و خیرا گوتی:

“ده‌ی ده‌ی درپژه‌که‌ی!”

قاوه‌که‌ی به‌ته‌واوی خوارده‌وه و خۆیشی نه‌یزانی چلۆن بو‌و که بی‌ئییختیار
وه‌لامی دایه‌وه:

“تۆزیک سه‌یریان کردم و که دلنیا بوون خه‌وم لی‌ که‌وتوو، ده‌رگا‌که‌یان
به‌ست و به‌ کلیل قولفیان کرد و چوو‌نه‌ ده‌ره‌وه!”

- چوو‌نه‌ ده‌ره‌وه؟! یانئ چی؟!!

- ئه‌ری؟! چوو‌نه‌ نیو‌ ژوو‌ری دانیشته‌که‌. بو‌ چاوه‌رپی چی بو‌ویت؟!!

- هه‌ستم به‌ شتیکی تر کرد! ده‌ی دواتر!

- ده‌زانم چۆن بیرت کردوو‌ته‌وه. به‌لام وه‌ها نه‌بوو که تۆ بی‌ری لی‌

ده‌که‌یته‌وه... دوا‌یی گویم به‌ خه‌مه‌ و نازی هاو‌رپیکه‌یه‌وه بو‌و!

عییییییییش...

- یانی میڙدہ کہت...

- میڙدہ کہم حہزی لہ خہوتن لہ گہل مندا نہ بوو!

فہرہاد وہ ک بلیت قیزی شیواہیتہوہ، حالہ تی روخساری گؤرا و گوتی:
"ئہی دواہی ئہوہ چی رووی دا؟"

- ماوہیہ ک چوومہوہ بو مالی باوکم و نہ رووم بوو بلیم کیشم لہ گہل
ہاوسہرہ کہم چہیہ و نہ دەمویرا باسی بکہم.

- ئیستا کہ چی؟

- ئیستایش لہ گہل ہاوسہرہ کہم دہژیم.

- دەہی چؤن شتی وہا دہیت! یان ئہو چؤن لیت جیا ناییتہوہ؟

- من کہ ناتوانم لپی جیا بیمہوہ، چونکہ ہؤکارہ کہی ئہستمہ بوہ بیمہ
سہر زمان و باشترہ بلیم کہ ئہ گہر ئہو نہینییہ بدرکینم، دەمکوژیت. ئہویش
لیم جیا ناییتہوہ و نازانم بو!

فہرہاد پارہی خستہ سہر میزہ کہ و پیی گوت:

"وہرہ با پروینہ دہرہوہ. ژنیکہی تہنیا و بیحال، نایی لیرہ بمینیتہوہ."

رؤیشتنہ نیو شہقام و ہہنگاویان دہنا. دەستی فہرہادی گرت، ہہستیکی
نامؤ لہ دل فہرہاددا دروست بیوو، ہہستیکی تیکہ لاؤ لہ خوشی و ترس و
بژال! لہ کافی شہقامی سہرہ کیی شار دوور کہوتنہوہ. فہرہاد لپی پرسی:

"دہستی منت گرتوہ و تہنانت نازانیت ناوی من چہیہ!"

بہ نازہوہ وہ لآمی دایہوہ:

"حہز دہ کہم ناوت کہ یوان بیت."

- که یوان؟!
- ئا، ئا. که یوان. ناویکی خوْشه.
- با وا بیټ که تو ده‌یلټ!
- هه‌ز ده‌که‌یت ناوم بزانیټ؟
- ئه‌ری. ناوی راسته‌قینه‌ی خوْتم پی بلی.
- ناوم لایلایه. بوچی ناوی راسته‌قینه‌ی منت ده‌ویټ؟
- چونکه ئه‌وه ناوی خوْته و هه‌ز ده‌که‌م به ناوی راسته‌قینه‌ی خوْته‌وه دواتر له زه‌ینمدا ویتات بکه‌م، له‌یلا.
فه‌ره‌اد به خویدا هاته‌وه و به سه‌رسوورمانه‌وه گوتی:
"ئه‌وه راستی بو کوی ده‌رۆین؟!"
له‌یلا ده‌ستی کرد به پیکه‌نین و گوتی:
"برۆینه‌وه بو مالی من."
فه‌ره‌اد ده‌ستی به‌ردا و گوتی:
"وه‌ی خوا گیان! من چه‌نده گه‌مژه‌م! جاشتی وا چون ده‌بیټ؟!"
له‌یلا ناوچاوی ترشاند و پیی ناخوْش بوو و گوتی:
"زۆریش هه‌ز بکه‌یت."
- ئه‌ی میرده‌که‌ت?!
- ئه‌و به‌ره‌لایه له مال نییه. دیټ یان برۆم؟
- ئه‌گه‌ر بگه‌رپټه‌وه چی؟!

- تا چهند روژی دیکه‌یش به ملی شکاوهه نایه‌ته‌وه. که یوان! دیت یان نه؟

فه‌هاد بیری ده کرده‌وه:

“نه‌گەر من نه‌چم، که‌سیکی تر ده‌روات...”

بیده‌نگی شکاند و گوتی:

“نهری دیم.”

له‌یلا بزه‌یه کی کرد و ده‌ستی فه‌هادی گرت‌ه‌وه. فه‌هاد گوتی:

“نه‌ی ناترسیت خزمیک، ئاشایه‌ک، له‌گه‌ل بیگان‌یه‌که‌دا ده‌ست له‌نیو

ده‌ستی، بتینیت؟”

- تا ئیستا نه‌گەر که‌سیک نه‌مانیدییت، ئیتر نامانین، نه‌وه مالمان له‌نیو

نه‌وه کو‌لان‌یه، سه‌ره‌تا من ده‌رگا ده‌که‌مه‌وه و ده‌رۆمه ژووره‌وه، نه‌گەر تویش

که‌سیکت نه‌دی، خیرا وه‌ره ماله‌وه به‌قوربان.

له‌یلا رویشته ماله‌وه. فه‌هاد سه‌یری مالیانی ده‌کرد: خانوویه کی یه‌ک

نه‌هومی، هه‌موو گلۆپه‌کانیشی کوژابووه‌وه. که‌دیتی که‌س دیار نییه، به‌په‌له

خوی خسته نه‌وه دیوی ده‌رگا‌که‌وه. هه‌ر ده‌رگا‌که‌ی به‌ست، له‌یلا باوه‌شی

پیدا کرد و ماچیکی کرد و به‌گویدا گوتی:

“ئافه‌رین شی‌ره‌کور! هه‌ر ده‌مزانی به‌غیره‌تیت!”

فه‌هاد نه‌وه قسه‌یه‌ی زۆر پی‌خوش بوو و هه‌ستی به‌وزه‌یه‌کی زۆر و بزویته‌ر

ده‌کرد. بزه‌یه‌کی کرد و و گوتی:

“جا چۆن ده‌بیته ژنیکی جوانی وه‌ک تۆ له‌ده‌ستی خۆم بکه‌م؟”
ده‌رگای ڕێپه‌وه‌که‌یان کرده‌وه و له‌ حالیکدا که ده‌ستی به‌ که‌مه‌ری له‌یلاوه
بوو، چوونه ژووری دانیشته‌که‌وه. له‌یلا گۆپه‌کانی هه‌لگیرساند. له‌ ناکاو
فه‌رهاد له‌ جیگه‌ی خۆیدا وشک بوو! ره‌نگی سپی بووه‌وه. له‌یلا پیکه‌نینیکی
شه‌یتانیی کرد و گوته‌ی:

“که‌یوان گیان، می‌رده‌که‌مت پی‌ ده‌ناسینم: رزگار هه‌یفلج.”
فه‌رهاد قه‌ت بی‌ری نه‌ده‌کرده‌وه که وه‌ها وینه‌یه‌ک بی‌نیت! زمانی
هه‌لنه‌ده‌چه‌رخا و ما‌قی پیاویکی له‌ر و لاواز ببوو که له‌سه‌ر “ویلچر” یکدا بوو
و به‌کزی چاوی بریوووه ناوچاوی فه‌رهاد؛ ده‌می داچه‌قابوو و له‌ جیگه‌ی
خۆیدا نه‌ده‌جوولایه‌وه. فه‌رهاد تفتیکی قورت دا و سه‌یری له‌یلا ده‌کرد که
ئه‌ویش چاوی بریوووه رزگار له‌سه‌ر ویلچره‌که‌دا و پی‌ گوته‌ی:
“تۆ که‌ گوته‌ له‌ ماله‌وه ته‌نیایت! تۆ گوته‌ می‌رده‌که‌ت چی کردوووه و چی
ده‌کات! به‌لام...”

له‌یلا چاوی خسته‌ ناوچاوی فه‌رهاد و قسه‌که‌ی پی‌ پچراند و گوته‌ی:

“که‌یوان گیان! درۆم له‌گه‌لت نه‌ کردوووه.”

ده‌ستی کیشا بو‌ رزگار و گوته‌ی:

“ئه‌مه‌ هه‌ر ئه‌و بی‌شه‌ره‌فه‌یه که چه‌ندین مانگ لیمی داوه و به‌ کرده‌وه
قیزه‌ونه‌کانی ئازاری داوم. ئیستا خوا ئاوا‌ی لێ کردوووه و مانگیکه‌ جوول‌ه‌ی لێ
براووه. خوا‌ی من ئاوا‌ی لێ کرد! خوا خراپتری به‌سه‌ردا بی‌نیت. ئیستا سه‌ره‌ی
منه‌ به‌قوربان، سه‌ره‌ی له‌یلایه، له‌یلا.”

- بہ لام تو ہر دروت کرد.

- ئہ گہر بمگوتایہ ت لہ مالہوہیہ و دوخی ئاویہ، ئایا لہ گہ لمد
دہاتیتہوہ؟!

فہرہاد ہیچی نہ گوت و بہ بیدہنگی ماقی رزگار بووہوہ. لہ یلا کراسہ کہی
داکہند! رزگار سہیری دہ کرد و فرمیسیکیک خزایہ سہر گوئی. فہرہاد
حہبہساو ماہوہوہ! لہ ناوہراستی ژوورہ کہدا و ہستابوون، رزگاریش لہ کونجی
ژوورہ کہوہ چاوی لیان بوو. لہ یلا باوہشی کرد بہ مل فہرہاددا و دہستی لہ
گہردنی قولف کرد و ماچیکی کرد. فہرہاد وک داہوئیکیک و ہستابوو و وک
ئہوہی کہ لہ کارہبا درایت، جوولہی نہدہ کرد. لہ یلا بہ گویدا چرپاندی:

“کہ یوانہ کہم! یارمہ تیم بدہ تا دلہ سوکنایی بیت. یارمہ تیم بدہ ئہو رۆژہ
ناخوشانہی کہ بوومہ لہ یاد بکہم. یارمہ تیم بدہ ئہو زہجرانہی کہ کیشاومہ،
رزگاریش بیکیشیت. یارمہ تیم بدہ رزگاریش دہنگگہلیک بیسیت کہ من
چہندین مانگ لہ گہ لی ژیاوم و تامہ تالہ کہیم چیژاوہ. ئہو گہوادہ لہ پیش
چاومدا نیربازی دہ کرد. ئہوانہ کہ ہیچ! ژنی ہاوری کونیہکانی دہہینایہ
مالہوہ و ناچارمی دہ کرد سہیری سیکس کردنیان بکہم! سہدان جار دہستی
ناوہتہ ناقم و ویستووہیہ تی بمخنکینیت. بیت وایہ مافی ئہوہ نیہ منیش وای
لی بکہم؟! ”

فہرہاد قسہکانی پی پچراند و بوقیکی پیوہ نا و بہ توورہییہوہ گوتی:

“تو ئاوا ئیفلیجت کردوہ؟! ”

لہ یلا ہات نزیکی بیٹتہوہ کہ فہرہاد گوتی:

“نزیکم نه‌بیته‌وه، وه‌لامم بده‌وه!”

- نه من وام لی نه‌کردووه.

- ئه‌ی کی؟!

- رزگار له‌نیو کاروباری فرۆشتنی مادده‌ی هۆشبه‌ردا بوو.

فه‌ره‌اد ئه‌وه‌نده‌ی تر سه‌ری سوورما‌بوو که له‌یلا درێژه‌ی دایه‌وه:

“ئه‌م بینه‌ره‌فه شه‌ویکیان دوا‌ی ئه‌وه‌ی له‌ ماله‌وه منی دایه‌ به‌ر له‌قه،

له‌گه‌ڵ خوی‌پریه‌کی تر وه‌ک خۆی، رۆیشه‌ ده‌ره‌وه و سواری ماتۆر ببوون.

دوا‌ی ئه‌وه‌ی پۆلیس پێیانی زانیوو و دوا‌یان که‌وتبوون، ئه‌مانیشه‌

نه‌وه‌ستا‌بوون و رایان کردبوو؛ پۆلیس ته‌قه‌یان لی ده‌کات؛ هاو‌پریکه‌ی

ده‌سته‌به‌جی ده‌مریت و ئه‌میشه‌ ئاوه‌ها ئیفلیج و خه‌ساو داده‌که‌ویت و شکور

ته‌نانه‌ت ناتوانیت زمانیشه‌ هه‌لچه‌رخینیت. تا کاتی مردنیشه‌ ده‌بی به‌

ئیفلیجی بژیته‌. مافی خۆیه‌تی، مافی خۆیه‌تی، تیده‌گه‌یت؟! ”

- بۆچی ده‌بی من بروت پی بکه‌م؟! چۆن بزانه‌م که درۆ ناکه‌یت؟!

له‌یلا له‌سه‌ر مۆبله‌ که‌ دانیشه‌ت؛ تیک چوو‌بوو. پیی بکرایه‌ت، فه‌ره‌ادی به‌

شه‌ق ده‌کرده‌ ده‌ره‌وه، به‌لام چاره‌ نه‌بوو و تازه‌ فه‌ره‌اد هاتبووه‌ ماله‌وه. روو به‌

فه‌ره‌اد گوتی:

“له‌سه‌ر ئه‌و مۆبله‌ دانیشه‌ با پیکه‌وه‌ قسه‌ بکه‌ین.”

فه‌ره‌اد له‌ به‌رامبه‌ریدا دانیشه‌ت. سی که‌سی، سی گۆشه‌یه‌کیان دروست

کردبوو. رزگار به‌ روخساری داشۆراوه‌وه سه‌یریانی ده‌کرد! فه‌ره‌ادیشه‌ له‌نیو

دوو ریگادا وه‌یلان بوو و له‌گه‌ڵ خۆی ده‌یگوت:

“دابنیشم و له گه‌ل له یلادا بخه‌وم یان برۆم و تووشی ئه‌و تاوانه‌ نه‌بم؟ من چون بزانه‌م رزگار ئه‌و مرۆقه‌یه‌ که له‌یلا ده‌یلت؟! نیربازییه‌ که‌ی بۆم ئاساییه‌، به‌لام ئه‌وه‌ی که‌ مادده‌ی هۆشبه‌ری فرۆشتوه‌، رقم هه‌لده‌ستینیت...”

له‌یلا چاوی خسته‌ ناوچاوی فه‌ره‌اد و گو‌تی:

“پاش ئه‌وه‌ی که‌ زانیم رزگار نیربازه‌ و ته‌نیا منی هه‌یناوه‌ که‌ کرده‌وه‌ قیزه‌ونه‌کانی نه‌ینیی به‌یلتته‌وه‌، پیم گو‌ت: (ئو شه‌وه‌ بیهۆش نه‌بووم و گو‌یم به‌ خۆت و هاوری‌که‌ ته‌وه‌ بووه‌ و ئیتر له‌ لات دانانیشم و ته‌لاقت لی ده‌ستینم. تویش که‌ سروشتت وایه‌ و نابئ شرم له‌ خۆت بکه‌یت، به‌لام خه‌ریکی ژیا‌نی من و خۆیشت ده‌فه‌وتینیت.) هه‌ر ئه‌وه‌م گو‌ت، خوین به‌رچاوی گرت و ده‌ستی نایه‌ ناقم و نوکی چه‌قۆیه‌کی له‌ نزیک چاومه‌وه‌ گرت و گو‌تی: (جاریکی تر ئه‌م قسه‌یه‌ دوویات بکه‌یتته‌وه‌، چاوت هه‌لده‌کۆلم!) چه‌قۆکه‌ی هه‌ینایه‌ خواره‌وه‌، خه‌تیکی به‌سه‌ر رانمدا کیشا! شواله‌ که‌می دراند و خوینه‌ که‌ به‌هیچ جو‌ریک نه‌ده‌گیرسا. نه‌یه‌یشت بۆ نه‌خۆشخانه‌یش برۆم.”

فه‌ره‌اد سه‌یری رزگاری کرد که‌ به‌کزی سه‌یری له‌یلا ده‌کرد. له‌یلا‌یش به‌توره‌یه‌یه‌وه‌ سه‌یریکی رزگاری کرد و هه‌ستایه‌وه‌ و روو به‌ فه‌ره‌اد شواله‌ که‌ی دا‌که‌ند! گو‌تی:

“که‌یوان برۆام پێ ناکه‌یت؟! سه‌یری جی چه‌قۆکه‌ی بکه‌. سه‌یری بکه‌ و بیر له‌وه‌ بکه‌وه‌ ئه‌م زامه‌م چون تیمار کردییت! هه‌تا مانگیک گیانم تیدا نه‌بوو برۆمه‌ ده‌ره‌وه‌، ئه‌وه‌نده‌ خوینم له‌ده‌ست دا‌بوو.”

فه‌ره‌اد سه‌یری رانی له‌یلا ده‌کرد، جیی چه‌قۆیه‌ک ده‌بینرا و دیار بوو که‌ زامه‌ که‌ی قوول بووه‌. سه‌ری به‌ره‌و رزگار وه‌رچه‌رخاند؛ رزگار ده‌می دا‌چه‌قا‌بوو

کافه‌ی شه‌قامی سه‌ره‌کیی شار / ۵۷

و فرمیسیکی ده‌رژاند. له‌یلا شواله‌که‌ی هه‌لکیشا و روو به‌چیشته‌خانه‌رۆیشت!
فه‌ره‌هاد له‌جینگه‌ی خۆیدا وشک بیوو. له‌یلا گه‌رایه‌وه و چه‌قۆیه‌کی له‌ده‌ستدا
بوو! به‌ره‌و رزگار رۆیشت و نوکی چه‌قۆکه‌ی نزیک چاوی گرتبوو؛ ده‌ستی
ده‌له‌رزی. رزگاریش چاوی زه‌ق بیوووه. فه‌ره‌هاد هه‌سته‌یوه و قیراندی:

“ده‌ته‌وێت چی بکه‌یت ئه‌وه؟! ”

له‌یلا سه‌ری وه‌رچه‌رخاند، چه‌قۆکه‌ی هه‌ر به‌ه‌وچۆره‌گرتبوو و گوتی:

“مه‌ترسه؛ نایکوژم. به‌س ده‌یترسیتم.”

چه‌قۆکه‌ی هه‌ینایه‌خواره‌وه و خه‌تیکه‌ی به‌سه‌ر رانی رزگاردایه‌ینا و گوتی:

“داخه‌که‌ی گرانم؛ ئه‌م ئیفلیجه‌هه‌ست به‌هه‌یچ ئیشیک ناکات!”

فه‌ره‌هاد به‌په‌له‌به‌ره‌و له‌یلا رۆیشت و چه‌قۆکه‌ی له‌ده‌ستی سه‌ند و
حه‌گالیکه‌ی له‌یلا له‌لایدا بوو، رانی رزگاری پێی به‌ست. چه‌قۆکه‌ی به‌ئارامی
هه‌ینابوو سه‌ر رانیدا و که‌م بریوووی، به‌لام خوینی لێ هه‌ینابوو. فه‌ره‌هاد سه‌یری
له‌یلا کرد و گوتی:

“تۆ شیت بوویت؟! بۆ وا ده‌که‌یت؟! ”

- ئه‌ری شیت بووم. با بزانیته‌چیم کیشاوه.

فه‌ره‌هاد دانیشه‌وه و بیری ده‌کرده‌وه:

“ئه‌گه‌ر رزگار ئه‌م به‌لایانه‌ی به‌سه‌ر له‌یلادا نه‌هه‌یناییت، ئه‌م ژنه‌چۆن

ئاوه‌ها شیت بووه و ئاوه‌ها هه‌لسوکه‌وت ده‌کات؟! ”

له‌یلایش دانیشه‌وه و گوتی:

“بیر له‌چی ده‌که‌یته‌وه که‌یوان؟! ”

- تۆ گوتت کہ رزگار قہت لہ گہ لندا نہ خہ وتووہ!

- وایہ!

- گوتت کہ حہزی لیت نہ بووہ!

- وایہ!

- بۆیہ ہەر بۆیشی گرینگ نییہ کہ من و تۆ لہ گہ ل یہ کدا سیئس بکہین.

- نا، نا! زۆریش بۆی گرینگہ...

- نا، نییہ!

- ئەو بھوہی کہ من لہ گہ ل تۆدا بخھوم، عاجز نییہ! بھوہی عاجزہ کہ

چیدی ناتوانیت سیئسی بیت و جوانخاسیئکی وھ کوو تۆی لہ دەست داوہ!

فەرھاد حہ بە ساو مابووہوہ! توورہیی و بیہیزی و ئیشیئکی تۆقینەر لہ

چاوانی رزگاریشدا دەبینرا. لہ یلایش نزیککی فەرھاد بووہوہ و لہ ئامیزی گرت

و لیوی ماچ کرد و بہ گوئیدا چرپاندی:

"یارمہ تیم بدہ کہ یوان گیان؛ یارمہ تیم بدہ..."

فەرھاد بیری دە کردوہ:

"مافی خۆیہ تی نہ ک جاریک، بہ لکوو سەدان جار ئەو ئازارانہ بچیزیت!"

بەردەوام پاساوی بۆ خۆی دەھتایہوہ و لہ ئاکامدا بەرگہی نازہ کانی

لہ یلای نہ گرت و لہ بەر چاو رزگارد و لہ ناوہ راستی ژووہ کہ دا، وھ ک ئاشقہ و

ماشقہ لہ یہ ک ئالان.

- سروە -

- سۆران گيان! ئەم گوندى ئىمە لەم ناوچەدە تايبەتە. بە جۆرىك كە
بۆ ھەموان ئاشكرايە كە روونا كىيرين. تۆ سەير بکە! سەيرى ئەو ھەلپەركىيە
بکە؛ رەشبه لەك و گەنم و جۆ ھەموان دەستيان گرتووہ.

- ئا، ئا، ئەو سەرچۆپيىيە كىيە؟

- چى؟ دەنگت نايەت، بەرزتر قسە بکە.

- دەلیم ئەوہ كىيە لەسەر چۆپى؟

- ئەوہ كچى شىخ ھەسەنە.

دەمى نزيك گويم كرده وە گوتهى:

“ھەزم لى دەكات؛ ھەھھھھھھه؛ بە سەھەرى خوشكى گوتبوو ئەو

برايت كەى ژن دىتت!

ناقم چنرابوو كە پيم گوت:

“ئەم قسەيە واتە ھەزرت لى دەكات؟! ”

بە دەنگى بەرز گوتى:

“ئەى بەخوا گەمژەيت! ئەى خۆ كە ر جووتەى لى نەداوہ لەخۆوہ وا بلتت!”

سہریکی لەقاند و چاویکی قرتاند و لە گویمدا چرپاندی:

“تازە ماجیشی پیدام.”

بزیە ک گرتی و بەردەوام سەیری کچە ی دەکرد کە چۆیی خول دەدا، کراسیکی شینی سەقزیی لەبەردا بوو و حەگالە کە ی کەوتبوو سەر شانی و کە خۆی رادەووە شاند، لەرە ی گۆشتی دەهات. بەو چاوە رەشانە یەوہ لە زەینمدا وینام دەکرد کە کاتیک ماچی بە حەمە ی ھاوڕیم داوہ، چەندە کۆلمی ئالتەر بووبیتتەوہ! حەمەیش لە خۆشیدا چلۆن ددانی ریح کردبیتتەوہ؟! لە ناکا و حەمە شانیکی لیدام و بە دەنگی بەرز گوتی:

“ھۆی سۆرانە رەش، چیبە چاوت بریوہ تە براژنت؟!”

- ھیچی نیبە باوان؛ دەلیم بزانیم براژنم شازە بو ئەم برایەم.

- دە ی چاکە چاکە، ئافەرەم. ھەر لە خۆم جوانە. ھھھھھھھھ.

حەمە دووبارە شانیکی لیدام و بە گویمەوہ گوتی:

“سەیری ئەو سمیل فشه بکە پالی داوہ تە ئەو دیوارەوہ و وە ک کامپا چۆن

تۆز دە کات، ئەم وەھا دوو کە ل دەداتە دەرەوہ!”

- کامە؟

- ئەھا کۆتییکی ئەمریکایی سەوزی لەبەردایە، لای راستمانەوہ.

- ئەھا! دە ی دە ی!

- ئەو ھەتیوہ ی زۆلە بەو سمیلە بویاخە یەوہ، قوون یە ک دانە ژنی لێ

دەرناکات، سەیری ھەموویان دە کات.

بوو. له جهسته دا وه ک کچیکى دوازده سالان بوو، به لام به روخساریدا دیار بوو که نزیك سی سال ته منه نیه تی و کۆراوه ته وه! چهند چرکه ی پی نه چوو که کچه کان، ههر دوو لای کچه جل سهوزه که یان بهردا و چوونه سه رچۆبی و نه ختیک پیکه وه پچه پچیان کرد! یه که م جار، خه لکه که به نیگیان قسه یان ده کرد، به لام دواتر پچه کردنه کان زۆتر بیوون! چهند خوله کی پینه چوو که کچه جل سهوزه که که وته بنی هه لپه رکیکه وه و هه موان ده ستیان بهر دابوو. دهستی کیژۆله یه کی گرتبوو و به هه مان حاله تی شیواو و تیکچوو، هه لده پهری. وه ک داهۆلیکی زیندوو هه لده پهری! به گوپی همه دا چرپاندم:

“ئه ری ئه و کچه جل سهوزه کییه له ئاخروه دهستی گرتوه؟”

لۆچ که وته ته ویلی و وه لامی دایه وه:

“ئه و فه قیره ناوی سروه یه. داماره کوره... بۆچی؟”

هاتم قسه بکه م، پیریژنیکی گرده لانه به په له له نیو هه شیمتدا ده رکه وت و به ناوچاو ترشاوییه وه به ره و سروه چوو و دهستی کرد به ژیر بالی سروه دا و له گه ل خۆی رایکیشا و له نیو هه شیمه تدا نوقم بووه وه! کچه داماره که ره نگی مردووی لی نیشته بوو! ههر پیره ژنه که هات به روویدا، وه خته بوو زه نده قی بچیت. پچه پچه کان زۆتر بووه وه که دهستی همه م گرت و له هه شیمه ته که دوورم کرده وه. همه به سه رسوورمانه وه گوتی:

“ئه وه چییه سوژان؟! خۆ بالمت له بندا ده رهیتا!”

دهنگی ئۆرگه که که متر بووه وه که گوتم:

“ئەو كچه كىيە؟! ”

حەمە چاۋىكى بە ھەلپەركىكە ھو ھو ۋ سەيرىكى منى كىرد ۋ گوتى:

“سروه كچى خولەى مام سألحه.”

- لەو ھەگەرى. بە من چى كە كچى كىيە! ئەو پىرېژنە داىكى ھو؟

- ئەرى داىكى ھو.

- بۆ ئاۋا بە سوۋكى دەستى سروهى گرت ۋ لەگەل خۆى بردى؟

- باسى سروه درېژە، دواتر بۆت دەگىرمە ھە.

- نا... ھەر ئىستا.

- بە خوا برا كەرى! ۋە لا تا جوان جوان سەيرى ئەو كچانەى نە كەم كە

ھەلدەپەرن، قسەى ھىچت بۆ ناگىرمە ھە.

بى ئەو ھى چاۋەرى قسەى كى لىم بىت، روۋبە نىۋە ھەشیمەتە كە چوۋە ھە

ۋ خۆشى دەستى گرت بۆ ھەلپەركى! منىش ھىچم بۆ نە كرا ۋ بە ھىورى

نزىك بوۋمە ھە ۋ سەيرى ھەموانم كىرد؛ بە پىاۋ ۋ پىرەمىردە ھە، بە ژن ۋ

مىندالە ھە، بە كچ ۋ دار ۋ دىۋارە ھە. ئاسمانىش روۋى گىرژ كىرد بوۋە ھە!

كاتى خواردى چىشتى نىۋەرۆ ھو؛ پىاۋە كان لە مالى باۋكى زاۋادا

دانىشتىۋون. حەمە لە تەنىشتە ھە ھو كە پىم گوت:

“دەى ئىستا بۆمى بگىرە ھە.”

- خۆ تۆ زوۋ ئاۋا نە بوۋىت!

- چۆن نە بوۋم؟

- كەرانە لى دەخورىت بابە!

- دهی خوٽ گوتت بۆت ده گپرمهوه!
- دهتهوئت لیره بیگپرمهوه و کهسیک بیسیٽ و شهر هه لگیرسیٽ و
زه ماوه ند بشیوئت؟!

- نا، نا!

- دهی باش. با چیشته که مان بخوین، ده روینه سهر گابهردی به رامبهری
ئاوایی و بۆت ده گپرمهوه.

هیچم پیی نه گوت. "به لام بوچی شهر هه لگیرسیٽ و زه ماوه ند بشیوئت،
نازانم!"

چیشتی نیوه رومان خوارد. کهسی وابوو دوو جئ و سئ جئ چیشتی
به دزیبه وه هه لده گرت و له بهینی یه کتردا ده یانشارده وه، همه میش به بیانوو
ئه وهی من میوانی تاییه تی ئه وم، جیگه یه کی خسته ئه و لای خویه وه!
پچه یان بو یه کتر ده کرد و پیده که نین. به شتی وا پیده کنین که من گریانم
ده هات! خه فه تیان بو شتی وه ها ده خوارد، که من گالته م پیی ده کردن...
له گه ل همه به ره و گابهردی به رامبهری ئاوایی رویشتین.

- دهی به ده م رویشتنه وه بۆم بگپره وه.

- په له ت چیه ئه وه؟ همه مووت بو ده گپرمه وه، نه ختیک خوړاگر به، زگم
قورسه و ده تهوئت هه ناسه یشم پی بیریت؟

وینه ی سروه به رده وام له به رچاومدا بوو: ده موچاویکی قوپاو و ته نیا
ماتیکیکی سووری دابوو و به پیچه وانه ی هه موان، جلیکی کوئه و پانی
له به ردا بوو!

لهسه ر گابهرد و بهرامبهری گونده که پیکهوه دانیشتن. گونده که له په نجا خانووی گلی پیکهاتبوو، جریوهی چۆله که یش تیکه لّی ئەم دیمه نانه ببوو. حه مه دهستی هه لپیکابوو که گوتی:

“وابزانم چوارده سالی پیش بوو، که شه ریکی نازارده ر لیره هه لگیرسا. پاسگای ئەم ناوچهیه ر ژابوونه نیو ئاواپی و ده ربه ده ر به دوا ی عومه ردا ده گه ران. نه یاندۆز بیه وه، هه له اتبوو...”

سه رم سوور مابوو که قسه که یم پی پچراند و گوتم:

“عومه ر ئیتر کیه؟! باسی چی ده که یت ئەوه؟!”

حه مه نوقمی ئاواپی ببوو و چرچ که وتبووه ته وپلی که دریزه ی دایه وه:

“هه موو ئەم باسانه له وپوه دهستی پیکرد که سروه و دایکی له شار گه رانه وه.”

- ده ی!

- سروه زگی دینه ئیش و ئەوه نده ئیشه که ی زۆر ده بییت که دایکی ده بیات بو شار و دوکتۆر دوا ی وه لامی تاقیگه ی نه خو شخانه به دایکی ده لیت: (بوچی وه ها خیرا کچیکی سیژده سالانتان داوه به شوو!؟) دایکی سه ری سوورده مینیت و به حه به ساوی به دوکتۆر ده لیت: (سروه خو شووی نه کردوو!) دوکتۆر هه ناسه یه ک هه لده کیشیت و ده لیت: (به داخه وه سروه دوو گیانه!)

ته زیک دای به ته وقی سه رمدا! “کی ده توانیت ده ستریزی بکاته سه ر

کچیکی سیژده ساله؟!”

حه مه درێژه ی دایه وه:

“من که زۆر مندال بووم و هیچم نه ده زانی، ههت ههشت سالان بووم و له گه ل هاو پیکانم هه ره له سه ره ئه م گابه رده یاریمان ده کرد که قیژه ی سه ره عه رز و ئاسمانی گه رته وه. ئه و وینه یه م قه ت له یاد ناچیت؛ سه ره یان له سه ربانی ماله که ی خۆیاندا خستبوو به پشتدا و باوکی، قاچی خستبووه سه ر رانی سه ره و بانگر دینی ده هینا به سه ر زگیدا، تاکوو به چکه زۆله که ی زگی بکوژیت. سه ره ده یقیراند و ده پارایه وه: (ب ب ب بابه گیاااان، ب ب ب بابه گیاااان! نااااوسکم ده رهات توخخخخوا. به خوااااا ناویرم ب ب ب بلیم ک ک ک کئی وای کردووه، ئه گه رنا هه مووت ت ت تان ده ک ک ک کوژیت. ب ب ب بابه گیاااان هه هه هه ره شه ی لی ک ک ک کردووم...) باوکیشی خۆین به رچاوی گه رتوو و ره شتییه که ی سه ری دا که وتبوو و ده یقیراند: (پیم بلی لاله ی ده له قۆر! پیم بلی ئه ی سه گباب! بزانه ئه و گه واده کبییه ئاوا ئا بروو و شه ره فی بر دووم و ده ستریزیی به نامووسم کردووه! پیم بلی حیزی قه حبه؛ پیم بلی ئه ی ده له قۆر؛ کئی وای کردووه؟! سه ره له ژیر ده ستی باوکیدا بیه هوش که وتبوو و چیدی نووزه ی ده رنه ده هات. له سه ربانه که دا پانه وه بیوو. باوکیشی پرووکابوو و له ناوه راستی سه ربانه که دا ده ستی هه لده پینکا و ده ستی ده کرده وه و چه پۆکی له خۆی ده دا و ده ینالاند و به ده نگی به رز ده گریا و جینیوی به هه موو خه لکی ئاوا یی ده دا: (ئه ی گه وادینه! کام بیسه رفتان ئاواتان لی کردم؟ خراییم بۆ کام گه وادتان بوو؟ ئه مه حه قی من نه بوو، تف له غیره تان... تف له شه ره فتان... تف... تف... له خوا نه ترسان؟! له

قیامت نه ترسان؟! تف له رووتان.) به لام خه لک ته نیا سه یریان ده کرد و پچه پچ گوئی کهر ده کرد: (- نهو سروه تره، چاک حیزی لی ده چوو! - نهو نیره که ره ی که په ریوه لی، تو بلیت کی بوو بیت؟! و...) سروه یش هیلنجی ده دا و خوینی هه لده هینایه وه.

چاوانی همه پری بوو له ناو، منیش هه موو نهو وینانم ده هینایه پیش چاو و به رده وام بیرم ده کرده وه:

“سروه له ژیر دهستی نهو که سه دا، چوئن تر بوو بیت و پارابیتته وه؟! چوئن هه ره شه ی له سروه کردووه که قسه نه گیر یتته وه؟! ”
به هیوری گوتم:

“ده ی دواتر چی رووی دا؟”

همه به رده وام نوقمی ناوایی بوو، که تفیکی قورت دا و گوتی:
“باوکی، روژی دواپی، سروه ی به ستبوو به داری نیو حه وشه که یانه وه و ویستبووی قسه ی لی بکیشتته وه و سروه هه ر نه یویرابوو دم بکاته وه! به هه و ساری نه سپه که ی، هه تا خوا بلیت به سه، کوشتبوو؛ سروه هه ر کوئی نه دا بوو و باوکی لیی ماندوو بوو و فیشه کی خستبووه نیو تا پرکه یه وه و ویستبووی تا پرکی پیوه بنیت و بیکوژیت که سروه هاواری کرد و گوتبووی که عومهری زاوایان وای لی کردووه...”

- عومهری زاوایان؟! -

- نه ری... عومهر شووی خوشکی بوو. هه ر که ناوی عومهر ده بات، ده یه ویټ فیشه کی پیوه بنیت، سه ر بازه کانی پاسگا ده ر ژینه نیو

- ئەى بېشەرەف! دواتر چىيان لە سروه کرد؟

- مندالە کهيان هەر لە زگیدا کوشت و پىيان داخست. هەر لە سەرەتایشەووە
کېشەى دەروونى بوو، سەرزوانى دەگرت، دەلین نېوہ شىت بووہ. عومەرىش
هەر لەم نوقسانىيە ئاوا چىزى برد و دەستدرىزى پىي کرد. شەو نىيە لىي
نەدەن و هاوارى بەرز نەکنەوہ. خۆزگە هەر ئەو کات دەمرد، ئىستا هەموو
رۆزىكى مردنیکە بوى.

ئۆرگ دەیکوتا و هەلپەرکى گەرم بوو و خەلک خەرىكى سەما و شایى
بوون و سروهيش...

- دیواره کیش ئارهقی دهرداوه -

کاتژمیر به کی شه و بوو و هیشتا خهوی لی نه که وتبوو؛ دواى کاتژمیریک تلاوتل کردن له نیو جیگه کهیدا، تیگه یشت که خهوی نایهت و باشر وایه ههستیته وه. گلوپه که ی هه لگیرساند، چاوی دواى خوله کییک خۆته نگ کردنه وه، کرایه وه. له نیو مالدا خولیکی خوارد، کهسیان له مال وه نه بوو و بریار نه بوو تا ماوه یه کی تر بیته وه. ههستی به بیتاقه تیه کی زۆر ده کرد؛ هزی ده کرد قسه بکات، به لام کهس له لای نه بوو. زۆریش درهنگ بوو و دوودل بوو که ئایا زهنگ بو ئامانج بدات یان نه. له م ژوور به ئه ژوور ههنگاوه کانی ده ژمارد و میههنگه کانیش چرکه چرک بو پیشه وه. رویشته چیشتخانه تا چاییه که ی گهرم بکاته وه؛ کۆنه بیوو، به لام تاقه تی نه بوو چایی تازه دم بکات؛ له گه ل خۆی ده یگوت:

“هر ئه وه ی وا تاله، کیشه نییه.”

له سه ر موبلی ژووری دانیشته که، دانیشته؛ ئه و کاره ساته وازی لی نه ده هینا! کاتیکیش بو یان گیراند بو وه وه، میشکی خه ریک بوو ده ته قی. نه یده زانی چۆن له میشکی ده ری بکات و سه رنجی بخاته سه ر شتیکی تر؛ فیلم دیتن و کتیب خویندنه وه هیش، قیزی ده شیوانده وه! قهت باوه ری نه ده کرد

مرؤف کاری وای لی بووہ شیتتہوہ! چاییہ کہی کردہ نیو پەرداخہ کہ و بی
شہ کر و بہ تالی خواردیہوہ؛ تالتر لەوہ بوو کہ بیری لی دە کردہوہ. گوتی:

“بەشکم ئەم تالییہ نہختیک ہیورم بکاتہوہ.”

بەلام سەریشی ہاتبووہ ئیش. ئیشیکی ئاشنا وە کوو ئیشہ کہی دایکی کہ
ہہمیشہ دەیگوت:

“سەرم دەزیرینیت؛ داویہ لە گوچکەیشم و وابزانم چلکی کردوہ!”

بە ھەر دوو دەستی، سەری گوشا و ولوینی تەوئیلیشی کارساز نہبوو.
حەزی بە خواردنی حەبیش نہبوو و ویستی زەنگ بو ئامانج بدات. سەیریکی
کاتژمیرہ کہی کرد، چارە کینک تپەر بیوو. موبایلہ کہی ھەلگرت و زەنگی بو
دا، بەلام وەلامی نہدایہوہ! بەدنیاییہوہ خەوتبوو. جاریکی تریش زەنگی
دایہوہ و دەنگی نہبوو، بوہ وازی لی ھینا.

لەسەر موبلہ کہ راکشابوو و زەق زەق دەپروانی. گلۆپی ژووہ کہیشی دەگرا
و شەوقہ کہی دەگەبشتە تەنیشتی. تەنیا دەنگی چرکەچرکی کاتژمیرہ کہ
دەھات. ئیشی سەری زۆرتەر بیوو؛ ھەستی بە قورسایبہ کی زۆر دەکرد؛
ھەستی دە کرد پینج کیلو ئاسن لەنیو کاسە ی سەریدایہ. تەزیوو، نہیدەتوانی
ھەستیتتہوہ و حەبیکیش بخوات. پشتی ئارەقی کردبوو، دەستی چەپیشی
تەزیوو و بە دەستی راستی مشتە لە تەوئیلی دەدا. چاویشی ہاتبووہ ئیش.
چاوی بەتوندی قونجاندا. ھەستی کرد کہ یەکیک بە دەرز ی خەریکە گلینہ ی
چاوی شی دە کاتہوہ! چاوی خیرا کردہوہ؛ ھەموو شتیک لەبەر چاویدا لیل
بیوو؛ تەنانەت تاقە کہی لە دوورە دەستہوہ دەبینی! سەری لە خوی

دیواره کهیش ئاره قی دهرداوه / ۷۳

سوورماوو؛ بیریشی نهده کردههه باسیکی وهها، بهمجوره تیکی بدات. چیشتی شیویشی بو نهخورابوو، قورهی زگیشی دهگهیشته ئاسمان، بهلام حهزی له هیچ نهده کرد.

زووزوو قسه کانی هاوری به میشکیدا تیده پهری و هه موو لهشی داده گیرا؛ ههستی ده کرد ئیسقانه کانی درزیان تی ده که ویت! وایده زانی که سیک له پشته وهه دهستی بهستوهه و به تهرک لیی ده دات. ئیشیکی نامویش له ناوقه دیه وه دهیشریخاند. هیزیشی نه بوو جووله یه ک بکات. چرکه ی کاترمیره کهیش بهرتر ده بووه وه و له میشکیدا دهنگی ده دایه وه؛ وه ک نه وه و ابوو که سیکی ناشی ده هوئل بکو تیت. هه ندیک جاریش سه گه کان ده وه رین و قه پیکیان ده گرت و ئه ویش نهیده توانی به ده می به سراوه وه هاوار بکات و گریانیشی ده که وته خواره وه، بو نیو زگ و ریخوله ی. چاوی ده قونجاند و ده یکرده وه؛ هه ر جاره و نیو ژوره که ده گورا! جاریکیان تاقه که نه وه نده لیی دوور ببوو وه که ههستی ده کرد که وتوو ته چایه که وه و هه ندیک جاریش نه وه نده لیی نزیک بوو که ههستی ده کرد دوا ی نه ختیکی تر وه ک گوو پانی ده کاته وه. سهیری کاترمیره که ی کرد؛ هیشتا یه ک و نیو بوو! به خوی ده گوت:

“تو بلیت میهه ننگه کان له خاچ درایتین، وا ناجوولین؟! به لام نا، دهنگی چرکه ژمیره که دیت.”

به ههزار دهردیسه ری هه ستایه وه و تله تل به ره وه په نجه ره که رویشت و په رده که ی لادا؛ شه وه هه موو په نجه ره کانی کوزاند بووه وه؛ ههستی ده کرد له نیو پاپوری کدایه و شه پوله کان یاری پی ده که ن. به زور خوی به پیوه وه

گرتبوو. وهک ئه وه وابوو پاږوره کەش تیکشکاییت، چونکه جیره ی دار و ئاسن دههاته گویدا! له یهک ساتدا وایدهزانی له ناوهراستی زه یادایه و ساویری سهرنقوم بوون داگیری کردبوو. ترسیکی نامۆ دایشاری؛ هیچ کات ئه وهنده له ته نیاییدا نه ترسابوو!

پیکانی به گوپی میشکیان نه ده کرد! ویستی پرواته سه ر موبله که دا بنیشیت و زهنگ بو ئامانج بدات. ئارهق له هه موو گیانیه وه ده تکا. پیکانیسی وهک به رد رهق ببوون؛ ئه ژنۆیشی قولف ببوو. به لام هه ر گیره گیر به ره و موبله که رویشت. دیواره کان خویان تیی ده هاویشت؛ گلۆپه کان هور و ژمیان بو ده هیئا؛ شووشه کان به زه یان ئازاریان ده دا. خۆی گه یانده موبایله که و هه ر چه ند به لیلی دهیدی، به لام زهنگی بو ئامانج دا. ئیمانی له لا نه مابوو، وه لامی نه دایه وه. چه ند جار زهنگی دا، ته نانهت تا دوا هه مین زهنگی شی خوارد، به لام بیدهنگ بوو. نه یده زانی دهستی لی هه لگه ریت یان هه ر زهنگ بدات، به لام پروون بوو که وه لام ناداته وه و ئیستا وهک ورچ خه وتوو و پر خه ی دیت. بریاری دا بچیت به دوایدا و خه بهری بکاته وه. سهیری کاتژمیره که ی کرد و چاره کیکی تر تیه پری بوو. نه یده توانی تا کوو روژ بیته وه بووه ستیت.

بریاریکی ئه سته م بوو؛ هه م رواله تی شپرز بوو و هه م له ده روونه وه هه لشیوا بوو و هه سته ی ده کرد که سیک چنگی له ده روونی ئه ودایه؛ هیزیشی له خۆیدا شک نه ده برد و ته ریق ده بووه وه زهنگی مالیان لی بدات و دلنیا بوو که هه موویان خه وتوون و له و نیوه شه وه دا ده ترسان که چ قه و ماوه! به لام گوپی لی خه واند و هه سته یه وه و به ره و ده رگا که رویشت. له ته نیشته ده رگا که دا کراسه که ی هه لواسیوو و له بهری کرد و به زه حمهت له

پلیکانه کهوه رۆیشته خوارهوه. دهنگی تهقه ی ئەژنۆی خۆی ده بیست!
سه ریشی وه ک ئەوه وا بوو به زۆر له سه ر ملی وه ستاییت! پینی خسته نیو
کۆلان. بای سه ره تای پاییز خۆی تی ده هاویشت و له پشتیه وه سه رمایه کی
تیژ له شی دابوو به ده سڕیژ. هه موو کۆلان له خه ودا بوون. شه له شه ل به
ری که وت. خانووی ئامانج زۆر لێیان دوور نه بوو و یه ک شه قام له نیوانیاندا
بوو، به لام به و حاله ی ئەو، چه ندین کیلومه تر خۆی کیشابوووه دواوه وه.
ده له رزی و گلۆپه کانی چی ده هیلا. گلۆپه کانیش ده وه رین! هه ستی ده کرد
شه قام و کۆلانه کان درێژ کراونه ته وه! ریگایه کی دوو خوله کیی به چاره کییک
تیپه راند.

له بهر دهرگا که یان وه ستا؛ دوودل بوو که زهنگی مالیان لی بدات یان نه.
خۆیشی نه یزانی چۆن بوو که بی ئەوه ی ئاگای له خۆی بیت زهنگی دا. ئەگه ر
وه لامیان نه دایه ته وه، توانای نه بوو جاریکی تر ده ستی به رز بکاته وه و زهنگ
بدات. نه ختییک تیپه ری و باوکی ئامانج په نجه ره که ی کرده وه و سه ری
کیشابه دهره وه و به سه رسوورماوی گوتی:

“هیمن ئەوه تۆی؟! چ بووه؟! شتییک رووی داوه؟! ”

سه ری به رز نه ده بووه وه، به لام سمیل و برۆ پانه کانی باوکی ئامانجی وینا
ده کرد. ته کانیکی له خۆی دا و چاوی به رز کرده وه و به منجه منج گوتی:
“بمبوره کاک... سلاو... ببوره زۆر دهره نگیشه... ببوره ئامانج له
ماله وه یه؟ ”

هیشتا چاوی چاک نه کرابوووه وه له گه ل برۆی ببوو یه کییک، که هه ر به و
جۆره گوتی:

“ئەری له مالهوهیه؛ خهوتوووه؛ بهلام بۆجیته؟ خیره بهم نیوه شهوه؟!”

- کهسمان له مالهوه نییه و زۆر نهخۆشم، به دوایدا هاتووم، بمبات بۆ نهخۆشخانه. به زۆر تا ئیرهیش برم کرد.

- بووهسته، ئیستا خه بهری ده کهمهوه!

نهیزانی چۆن ئه درۆیهی لهو حاله دا بۆ هات! تهنا ته بیریشی لێ نه کردبووه که وه های پێ بلیت. باوکی ئامانجیش به روخساری هیمندا تیگه یشت که به راستی دۆخی شپرزه.

له بهر ده رگا که یان وشک وه ستابوو و پشتی ببوو سه هۆل. نهختیک تیپه ری و ئامانج ده رگا که ی کرده وه و به روخساریکی سهیره وه به ره و رووی وهستا؛ قژی شیواوو و دیار بوو که به په له جلی له بهر کردوو. پر به ده رگا که وه ستابوو. هاته پیشه وه و به چاوه ره شه کانیه وه سه یری ئاسمانی کرد و چاوی هیئایه خواره وه و سه یری سه ر تا پێی هیمنی کرد و گوتی:

“هیمن ئه وه چیه؟! وامده زانی باران ده باریت وا خووساویت! یه ک مشت هه وریش به ئاسمانه وه نییه! باوکم گوتی نهخۆشی...”

قسه که ی پێ پچراند و گوتی:

“وسسسسس. بمبه ره وه بۆ ماله وه، هیزی وه ستانم نییه.”

- مائی چی و شتی چی! نهخۆشی؛ برۆینه سه ر شه قام به شکم ئۆتۆمیلیک تیپه ری و بتگه یه نمه نهخۆشخانه.

خۆی بۆ نه گیرا و نهختیکی مابوو بکه ویت که ئامانج خیرا گرتی و ویستی قسه بکات، که هیمن گوتی:

“تکایه هیچ مه لئی و بمبهروه بو مال و ده بی له گه لت قسه بکه م.”

- چیه ئه وه؟ مهستی؟!

وه لامی نه دایه وه. بوئی ده می هیمنی کرد و چوو بووه ژیر بالیه وه. هیمن تینه گه یشت چلون گه یشته مال وه و ناگداری ئامانج بوو که بهرده وام قسه ی ده کرد، به لام هیچی لی تینه ده گه یشت. ده رگای مالویشی نه بهستیوو و زور به ئهسته می هیمنی له پله کانه وه برده سهروه وه و له سه ر موبله که دانیشان. هیمن حه به ساو مابوو وه که چی به سه ریدا هاتوو! ئامانج گلۆبی ژوو ره که ی روشن کرد و هه نسکه هه نسک له ته نیشتی دانیش و دووباره به وردی سهیری هیمنی کرده وه و پیی گوت:

“ئستا ده نگم به جوانی ده بیست؟”

- حه بیکم بو بهینه.

هه ستایه وه و نه ختیک ئیو چیستخانه که گه را؛ ئیتر لئی نه پرسی که له کوئی و ئیستامینوفونه که ی دوزیه وه. له گه ل په رداختیک ئا و هات و له ته نیشتی دانیشه وه و بهرده وام به روخساره کۆسه که یه وه باویشکی ده دا. حه به که ی پی دا و گوتی:

“هیمن تکات لی ده که م له یه ک رسته دا پیم بلئی که چ قه وماوه!”

به بوئی ئامانج، نه ختیک ئارام بیوو وه. هه ر به ده نگیکی نیوه له رزو که وه گوتی:

“ئه مرۆ شتیک هه ژاندمی؛ به لام بروام نه ده کرد به مجوره تووشی یاو و له رزم بکات!”

ئامانج باویشکیکی دا، ئارەق لای تەویلیەوہ خۆی خزاندە خواریوہ و دیار بوو کہ هیشتا ماندووہ و خەو بە جوانی بەری نەداوہ کہ گۆتی:

“پیت چۆنە کہ قاوہیەک دروست بکەم تا خەوی من بزپیت و تۆیش نەختیک ئاسایی بییتەوہ؟”

سەریکی لەقاند و هیچی نەگوت. ئەو رۆیشتە چیشخانە و هیمنیش سەیریکی کاتژمێرەکە ی کرد و میههنگەکان دوو و نیویان پیشان دەدا. هەستی دەکرد ئەژنۆی باشتەر بووہ تەوہ، بۆیە هەستایەوہ و وردەوردە بەرەو حەمام رۆیشت. روخسار و سەری شوورد و بە تاقەت وشکی کردوہ و جلەکانیشی گۆری. نەختیک باشتەر ببوو، بەلام هەر هەستی بە قورسایی دەکرد و سەریشی جارجار ژانی پێدا دەهات. هاتەوہ سەر موبلەکە و سەیری ئامانجی دەکرد کہ قاوہی ئامادە کردبوو و لەسەر میزەکە دایناوو. ئامانج بە بزەییە کەوہ گۆتی:

“وا دیارە باشتەر بوویت، بەلام سەیرە کہ چاوانت جۆریکی سەیر دەروانیت!”

- یانی چی سەیر دەروانیت؟!

- دلەراوکییەکی تیدا دەبینم!

- دلەراوکی یان ئیشیکی درندە؟!

- باسی ئەو ئیشەم بۆ بکە!

- جارێ پێم بلێ بزانی لێم توورە نیت؟

- نا! جا بۆ توورە بێم؟

- خه وه که تم لی تیک دا.

- جا خه و چیه؛ خه وه هر ده بیته وه.

جار جار موو چرکه یه ک ده هاته گیانی هیمندا. به ئارامی گوتی:

“ئه م ژیا نه چ به لایه کی گه وره یه! و ابزانم دینه ئه م دونیا یه، تا کوو ئازاریک بچیژین؛ نازاری ئه و کارانه ی بچیژین که له و دونیا که ی تر دا کردوو مانه. هه ست ده که م هه موومان شار به ده رین.”

ئامانج قومیک له قاوه که ی خو ارده وه و گوتی:

“هیوادارم ئه مشه و بو ئیره مت نه هینا بیته تا له م قسانه م بو بکه یته. چونکه خویشم هه ندیک جار وه ها بیر ده که مه وه. تازه له تو ژور بی هیواترم. جار جار به باوکم ده ئیم که ئه م دونیا یه جه هنده می دونیا یه کی تره؛ له م قسه هه زاریات کراوانه. ئه لبه ت خو خو ت ده زانیت باوکم که سیکی ژور ئایینییه و به تو وره بییه وه پیم ده ئیت که کوفر مه که رۆ له. ئه لبه ت خویشم نازانم بوچی ئه م قسانه لای باوکم ده که م، چونکه به دلنیا بییه وه ره تیان ده کاته وه! تازه ئه م شتانه له باوکی من و تو تیپه ریوه. ئه مانه هه مووی له لایه ک، باوکم ده ئیت که سه رده مانی زوو وه ها نه بووه.”

- چی وه ها نه بووه؟

- خه لک نه یانده و پرا کوفر بکه ن.

- ئه ری وایه، چونکه بروایان وا بووه که خوا غه زه بیان لی ده گریته.

- به دلنیا بییه وه ده یگرت.

- ها؟!!

- دەی ئەوہ نییہ ئەوہ نەندە لەو دۆنیاکە کوفرمان کردووە و ئیستا لێرە
وہ لآمە کە ی دەبینینەوہ؟

ہیمن نەختیک قاوہی خواردەوہ؛ ھەستی دە کرد کە روو بە باشی دەچیت،
بە لآم جار جار بیری پەرتەوازە دەبوو، دەستی بو تەوێلی دە برد کە وە ک ئەوہ
وابوو زەرگی پیدا بکەن. رەنگی گۆرابوو و رەنگە لیمۆییە کە ی شار دەبووہوہ.
ئامانج لە ناکاودا گوتی:

"دلیام ئەمجار شتیکی زۆر گرینگ رووی داوہ کە وەھا کاری تیکردوویت!
ئەگەر نا تۆ دڵرەقتەر لەوہیت کە تەنانەت بە شتانیکی زۆر گەورە وە ک
کۆمە لکوژییە کیش، دلت رابچە لە کیت."

- نا، نا! وانییە. من دڵرەحمینم؛ ھەندیک شتیش کە دەبینم زۆر ئازارم
دەدات. چۆن وا بیر دە کەیتەوہ؟!

- مەبەستم ئەوہ نەبوو. دەزانم، زۆر شتم لیت دیوہ. بە لآم تۆ بو شتانیک
کە لیت دوور نین دڵرەحمینیت. ئەگەر نا با لە "تایوان" دا بە سەدان کەس
لە ژێر ئاواردا زیندە بە چال بین. دە ی بلێ واہ؟

- تۆ لەوانە گەری. جیھان پرە لە رووداو، بە لآم خو خەفە تی ئەم ھەموومانە
بو ناخواریت.

- ئافەرین... چاکت گوت. بە لآم ناتوانین بە ئاسایش لێ تێپەرین.
لەبیرتە ئەو ساللە فرۆکە یە کە ی پر لە خەلک کەوتە خواریوہ؟ لە ولاتی "مالزییا"
بوو و ابزانم.

- ئە ی چۆن بیرم نییە! نزیک مانگیک ھەموو کە نالە ھەوالگرییە کانێ
جیھانیش باسیان لێ دە کرد؛ نەیشیان دۆزییەوہ!

- ئەه بژیت؛ هەر ئهوه؛ مانگیك سهرقالمانیان کرد و هه مووی له بیر کرا. ئەو هه مووه خه لکه ئیستایش بیسه روشوینن! به لام ته نیا ماوه یه ک بوو و ته واو. دلنیا م باسه یش که به مجوره تو ی سهرقال کردوه، هەر ماوه یه کی کورته، زۆریش بخایه نیت، مانگیکه. ئیستا که زمانت کرایه وه، پیم بلی بزانه چى بووه!

هەر ئهوه ی گوت، دووباره مووچرکه یه ک نوکی پى تا ته وقى سه رى هیمنی گرته وه! حالى زۆر باش ببوو و قهت بیری نه ده کرده وه له چه ند کاتزمیڤدا، حالى له چاکه وه بو خراب پروات و دووباره له خراپه وه روو به باشی بچیت. به لام هەر دل خو ش نه بوو، دلی ده هاته یه کدا! ئامانج چاوه رى بوو هیمن شتیک بلیت؛ له باویشکدانیش که وتبوو. له ته نیشته یه ک له سه ر موبله که پالیان دابوو وه. ئامانج سه یری کرد و گوتی:

“نا ته ویت خو تا سه ی وه ها رامبگریت؟”

- نا؛ جا کیشته چیه؟ تازه خه وه که یشته زراوه.

- من چه ز ناکه م به شه ودا بخه وم؛ یانی چه ز ده که م شه شی به یانی تا دوا زده ی نیوه رو بخه وم و ته واو. ئەلبهت خو له بهر بنه ماله ناویرین؛ یانی زۆر شت له بهر بنه ماله ناویرین بکه ین.

- بوچی چه ز ناکه یت به شه ودا بخه ویت؟

- نوو سه ریکی روژا وایی گوتوویه تی: (خه و خیانه ته به شه و). ببوره له بیرم نه ماوه کام نوو سه ر؛ به لام به راستی راست ده کات؛ ئەلبهت من پیم وایه راسته.

- بە لّام خەو کاتی حەسانەوہیە. ھەموو گیاندارێک بە شەودا دەخەون و بە رۆژدا کاتی چالاکیانە.

- نە ھەموو ئاژەلێک؛ زۆرێکیش بەخەبەرن و راو دەکەن.
کەوتەوہ بیری کە ئامانج گۆتی لەبەر بنەمالە زۆر شت ناتوانن بکەن، بۆیە لێی پرسى:

“حەز لە چی تر دەکەیت وا بنەمالەت بەر بەستتەتی؟”

- زۆر شت. بەشکم بلێیت تۆ وا نیت! ئەلبەت ھەندیکیان مافی خۆیانە دژی بووہستتەوہ و زۆر جاریش مافیان نییە بە وێژدانم! دەزانیت چۆنە، راستە ئەوان میان ھیناوتە دنیاوہ، ئەلبەت من لەم رووداوہدا ھیچ رۆلێکم نەبووہ، بە لّام خۆ ئیتر بریار نییە تا دەمرم ئەوان خاوەنی من بن. یانی لە راستیشدا خاوەنی منیش نین و ھەرچەند من مندالی ئەوانم بە لّام خۆ بەندکراوی ئەوان نیم.

دەستتکی ھینایە دەموچاویەوہ و فیگۆرێکی گرت و درێژەى داہوہ:

“بە جۆرێک ھەست دەکەم ئازادیم نییە. ئەلبەت خۆ خۆت چاکتر دەزانیت، ئەگەر لە لایەن بنەمالەیشەوہ ئازاد بین، لە لایەن کۆمەلگاوە ھەر دەستمان بەسراوہیە. یانی ناھیلن ئەو جۆرەى بیت کە دەتەوێت، مەگەر ئەوہى زۆر یاساشکین بیت.”

وہک جارێک باسیان دامەزراند و دلنیاوون کە لە چلێکەوہ دەپەڕین بۆ چلێکی تر؛ یانی پتووستە پەراویزێک گۆبێ بکەوێتە دەرەوہ، خیرا

دهیانکیشایه گۆره پانهوه و رهنگی پهراویزیان لئی دهسه ندهوه. بیدهنگ بیوو که هیمن گوتی:

“ئهلبهت ههندیك یاسا پئویسته و ههندیكیشی بهراستی پیشاندهری دیکتاتورییه. دهزانم ههز به چ شتانیك ده کهیت و بنه ماله و کومه لگا چلۆن دهستیان بهستوویتتهوه. ههندیك شتیش ههیه، ههزمانه که بیکهین، بهلام خوومان ریگرین لئی. ئیستا نازانم ویزدان بیت یان ههز شتیکی تر. بو نمونه کهسانیك ههز به دیتنی خوین ده کهن، خوینی خه لک، یانی ههز ده کهن بدن له مرووف و خوینی بریژن و کهیفی پیده کهن. ئهلبهت ههز بنه ماله و ههز کومه لگا ریگرین و ئه گهر ئه و کهسه هیش ویزدانی هه بیت، به دنیاییه وه ناگاته ئه و ههز، ئیستا گرینگ نییه بنه ماله و کومه لگا چی ده لاین، ئه گهر ویزدانی کوژابیتتهوه، ئه و کاره ده کات و زوریشمان دیوه. ئهلبهت ههز کهسانیك که به به شداری کردن له به ره ره کانیی "یوو-ئیف-سی" و ئه م جوړه شتانه بی ئه وهی کومه لگایش ره تی بکاته وه، ده گاته ئه و ئاواته ی...”

ئامانج قسه که ی پی پچراند و گوتی:

“من هیچ ههزم له وه نییه و به دیتنی خوینیش رهنگه برشیمه وه. ئهلبهت ههز و خوولیاکان جیاوازن. بهلام ئه و مروفانه ی باسی لی ده کهیت جوړیک توندوتیژی له دهروونیانه و ده بی به شیوازیك بیده نه ده ره وه. یانی ههز کهسانیك وا کونترۆلیان له سهز خویان باشه و ههز کهسانیكیش وا لاوازن و زوو هه لده چن. ئهلبهت با پیت بلیم ئه وانیه ی وا درهنگ هه لده چن

مه ترسیدارترن، واته زوریک وزه له نیویاندا کو ده بیته وه و بهیه کجاری
هه لیده ریژن.

کاتز میسر سی بوو. شهویک بهر له وهی ئامانج له لای بیت، تا رژی
کردبو وه نه خه وتبوو؛ رژی که یشی خه قهره ی نه که وتبوو. نانیشی بو
نه ده خورا. تا رژی ببوو وه له گه ل هاوری پیکه وه بوون. هاوری باسی کوریکی
بو کردبوو، که خو پریترین مروقی سهر زهوی بوو. له هیج خراپه یه ک لای
نه دابوو. له وانهی که هیچیان بو گرینگ نییه، نه بنه مالّه و نه کومه لگا و نه
ویژدان. روو به ئامانج گوتی که وه ها مروقیک ناو ده نیت چی، ئایا مروقه؛
ئامانج گوتی:

“ئه ری مروقه. به جوریک ئیمه نامروقمان نییه؛ یانی ئاژهل مروق نییه،
ئه گه زنا هه مومان مروقین، چ باش بین و چ خراپ. ئه لبت هه ندیک باشی
ولاتی تر له ولاتی ئیمه باش نین. واته پیوه ره کان بو باش و خراپ بوون له
هه موو دونیادا پیکه وه جیاوازن و خویشت باشر له من ئه مانه ده زانیت و ته نیا
ده ته ویت من ماندوو بکه ییت هیمن!”

- به دلنیا بیه وه وایه؛ ئه و شتانه ی که مروق ده یکات، له هیج ئاژهل یک
نایینریت، واته مروق مه ترسیدارترین ئاژهلّه. ئه لبت پیم وایه هه له یش بیت
بلیین ئاژهل، مروق بوون جوریک نه خوشینه. له م رژیانه دا خوشکه چکوله که م
هات بو لام، له ژورره که مدا کتیم ده خوینده وه، له خووه هاته قسه و گوتی:
(خوژگه مروق نه ده بووم!) زور له لام سهیر بوو که مندالیکی ههوت سالان
بوچی ده بی بیر له شتی وا بکاته وه! لیم پرسی که بو وا ده لیت که له وه لامدا

گوتی که حهزی ده کرد که رویشکیک بوایهت یان بووکه شووشه یه ک!
ئه وه نده ی تر میشکمی تیک دا.

ئامانج بهو قسه یه زۆر سه ری سوورما و گوتی:

“زۆر سهیره که شتیکی وه های گوتوه! یانی بیزاری له منداله کانیشدا
خۆی پیشان داوه؟ یانی مندالانیش له مرۆف بوونی خۆیان ماندوون؟! ”

- هه موو ئه مانه له لایه ک؛ ئه م رۆژانه ییش تیده په ریت، وه ک ئه و رۆژانه ی
که تیه ریون. ئیمه چی ده زانین له رابردوودا چ گه نده لکاریگه لیک پروویان
داوه. هه ندیک شتیش پرووی داوه که بره واکه م قهت پروو بداته وه و هه ندیک
شتیش پروو ده دات که میژوو شتی به وجۆره به خۆوه نابینیت. مرۆفانییک هه ن
که ته نیا بو شتییک ده خولقین: تاوانیک، که خۆی له خۆیدا وینه ی نییه.
هاورئ چه ند رۆژه نه خۆشه، ئه لبهت هه چی نییه و له شی سالمه ته، به لام خۆ
خۆت ده زانیت که نه خۆشینی ده روونی پیاو تووشی شه له ل ده کات.
دوینی شه و تا رۆژ بووه وه پیکه وه قسه مان ده کرد. ده یگه رپایه وه: (کورپکی
خوپری، چه قۆکیش و لاواز کوژ که هه موو هه لسوکه وتیکی دژه کۆمه لگایی لی
ده بینرا، بیوه وایرۆسیک که هه یچ دژ و له نیوبه ریکی نه بوو. رۆژیکیان
شه شدانگ مه ست ده کات - ئه لبهت ره نگه ماده دی هۆشبه ریشی
به کارهیناییت - و به ره و مال ده رواته وه، که زهنگی ده رگا ده دات، که س وه لام
ناداته وه و ده رگا ده داته بهر له قه و خوشکه که ی که دهستی گیراوه، ناچاره
به په له ده رگا که بکاته وه. براکه ی شیتانه ده رواته ماله وه و خوشکه که ی
ده داته بهر زلله و شق و کاتییک دلنیا ده بییت که که سیان له ماله وه نییه،
ده ستریزی جینسی ده کاته سه ر خوشکه که ی! تو بیر له و کرده وه یه بکه وه!)

لہم کو تباہی گوتہ کانیدا تہ زیک دایگرت و فرمیسیک لہ چاوی
داکوت، ئامانجیش لہ تہ نیشتی سپی ھہ لگہرا کہ بہ دہنگیکی لہرزو کہوہ
دریژہی دایہوہ:

“خوشکہ کہی بہردہوام دہ قیژیت و ھاوار دہ کات، بہ لام کہس بہ فریای
ناکہویت، چونکہ ناویرن قہرہی ئہو چہ قوکیشہ بکہون. لہ ژیر گوشاریدا
بیہوش دہ کہویت و لہ ھاوار دہ کہویت. دوا۱ چہند خولہ ک بہ ھاواری برا
چکولہ کہی کہ تہ نیا یازدہ سال تہ مہنیہ تی و گہراوہ تہوہ، ھہ لدہ سنی تہوہ.
دہیہویت را بکات کہ دہیگری ت و بہ درندانہ ترین شیواز دہ ستریژیش دہ کاتہ
سہر ئہو و خہلتانی خوینی دہ کات! دوا۱ی برا چکولہ کہی لہ گہل خوی
دہ باتہ دہرہوہ. خوشکہ کہیشی لہ ناوہ راستی مالدا بیہیز دہ کہویت. چہند ژن
و مندالیس لہ نیو کو لاندنا و بہ دزییہوہ لہ پہنجہرہوہ دہ بیین کہ برا
چکولہ کہی کہ نہختیک چاوی کراوہیہ و ھیزی لی نہ ماوہ، لہ بہر دہ میدا
سواری ماتورہ کہی دہ کات. چہند روژنیک بہ دوا۱اندا دہ گہرین. کچہ کہیش
ناویریت بیگری تہوہ کہ دہ ستریزی کراوہ تہ سہری و ئہویش لہ لایہن
برا کہیہوہ و تہ نیا دہ لیت کہ لی داوہ، و ہک ھہ می شہ. بنہ مالہیشی و ہیلان
بہ دوا۱اندا، بہ لام نایاندوژنہوہ. دوا۱ ماوہیہ ک کورہ خو پریہ کہیان دیتہوہ و
ھہر دہ روا تہ مالہوہ لہ لایہن پو لیسہوہ دہ یگرن.”

دہمی وشک ببوو و یاو و لہرز ھیرشی کردبووہ سہری، بوہی ھہ ستایہوہ و
نہختیک ئاوی خواردہوہ، ئامانجیش لہ جیگہی خویدا وشک ببوو و ھہستی
دہ کرد کہ ھہموو لہشی و ہک ھیمن داگیراوہ و ئہو برا و خوشکہی لہ حالی

دهستدریژیدا وینا ده کرد و مووچرکه یه ک هه موو تووکی له شی راست کرده و
و له ژیر لیوهه به خوی ده گوت:

“قیژه ی کچیک ده بیستم که له لایه ن براکه یه وه دهستدریژی پی
ده کړیت! له وه ناحه زتر چی تر ده توانیت بیت ئه ی هاوار؟! ”
هیمن دانیشه وه و دریژه ی دایه وه:

“یه که م پرسیار که لیان کردبوو، ئه وه بوو که کوره چکۆله که له کوپیه و
چیت لی کردوو؛ به لام وه لامی نه دابوووه. چهند روژیک له ژیر ئه شکه نجه دا
بوو و ئه مجار هاتبووه قسه که له نیو دارستاندا به ستوو یه تیه داریکه وه و جیی
هیشتوووه. که پولیس هیژ ده باته ئه و شوپنه، ههر له دووره وه هه ستیان به
بوگه نییه کی توند کردبوو. دهستی منداله که ی له پشته وه و به دور
دره ختیکه وه به ستبووه وه. ملی شل ببوو و هه لماسیبوو و ده عبای عالم
تیی دابوو. جله کانی شرشر ببوون و هه موو شوینیکی ببوو خوینی وشکه وه بوو.
قامکه کانی له پشته وه هه لکنرابوو و له به ریشه وه هه موو جهسته ی
هه لکو لرابوو و روون بوو کاری ئازه له درنده کان بووه. ئیسقانی پییشی
که وتبووه دهره وه. به شیک له ریخۆله یشی هه لرابوو دهره وه. تهرمه که یان
خستبووه کیسه ی تاییه ته وه و هینابوویانه وه. که ئه م وینانه و قسانه
گه یشتبووه خوشکه که ی، یه ک خوله ک ناوه ستیت و له حه وشه که ی خویندا
نهوت به خویدا دهرژی بیت و ناگر به رده داته جهسته ی و ده لین تا فریای
ده که ون، هیچی نامینتته وه و ههر له وی ده بیتته قه قنه س.”

ئامانج حہ بہ ساو سہیری دہ کرد و نالہی کورہ مندالیک دہ گہ یشتہ مؤخی
ئیسقانی کہ براکہی شاوہ تی شہیتانیی خوئی تی دہرشت. ہیمن دریزہی
دایہوہ:

“دایکی کچہ کہ لہ نہ خوشخانہ لہ ژیر چاوہ دیڑی پزیشکیدا دہ بیت، بہ
بیستی ہہوالی کچہ کہیشی یکسہر دلئ لہ لیدان دہ کہ ویت و دہ مریت. لہ
چارہ نووسی کورہیش کہس ئاگادار نییہ و روون نییہ مہ حاکمہ می چوئہ و
چوئ دہ بیت و لہ دار دہ دریت یان نہ. بہ لام باوکی پیریشی شیت بووہ،
شیتیکی بہ تہ واو مانا؛ بو کہس راگیر ناکریت و دہ لین ئہ ویشیان راگویزاوہ تہ
شیتخانہ یہ ک لہ و شارانہ.”

ئارہق ہہ موو لہ شیانئ خوشاندبوو؛ ئامانج سہیری دار و دیواری دہ کرد؛
سہیری کاتزمیریش کہ لہ سی و نیو تیپہری بوو. دہستی بو قورگی برد و دہمی
کردہوہ، بہ لام دہنگی دہرنہ دہہات. بہ ئہستہ می ہہستایہوہ و رویشتہ بہر
بہنجہرہ و گہ رایہوہ و دہستی دہہینایہ دیوارہ کہی پشتیانہوہ و گوتی:
“ہیمن! تو دہستی لیدہ! سہیر بکہ ئہویش ئارہقی دہرداوہ!”

- ئەمبار -

ئارامىي لى بربوو؛ جار بە جار ھەموو لەشى دەھاتە لەرزە و ئارەقى دەردەدا. لە شوپىڭدا ئارامى نەدەگرت و بەردەوام دەخولايەو؛ دلېشى بەتوندى لىي دەدا و پەرىشان بىوو. لەگەل خۆى دەيگوت:

“ئەى ھاوار ئەمە ئىتر چ ھەستىكى ناحەزە؟! بۆچى من و ھام؟! بۆچى دەبى حەزم لە كردهويەكى و ھا قىزەون بىت؟! دلېيام لەبەر ئەم كارانەم، چىگام جەھەندەمە! چى بكەم ئەى ھاوار؟! بۆچى وا ھەست دەكەم كەسىكى تر لە مندا دەژىت؟! ”

سەيرىكى لەشى ھاورىكەى كرد كە لەبەر دەمىدا بە پشتدا كەوتبوو. ھەناسەى نەدەكىشا، نەبىشى لىي نەدەدا؛ مردبوو! عەلى دەستى بە كەمەرىيەو بوو و سەيرى تەرمەكەى دەكرد، ئاو و ئارەقى بىوو يەكىك و رەنگى مردووى لى نىشتىوو. گوتى:

“ئەرى بلى چى رووى دا باوكەرؤ! چۆن ئاوا سەكتە لىي دايت و رمايت؟! ئىستا من چى بكەم؟! قوورى كوى لەسەرم بگرم؟! ”

لە تەنىشتى تەرمى ھاورىكەى دانىشت و دەستى ھەلپىكا و سەيرى دەكرد. بەتوندى ھەناسەى دەكىشا و ھەك ئەو ھەو و ابوو چەند كىلومەترىك راي كرىت. لەگەل خۆى دەيگوت:

“ئیسٽا زهنگ بو پؤلیس دهدهم و ههموو شتیکیان بو ده گیرمه وه؛ خو ههله ی من نه بوو؛ خو ی دلی له کار که وت؛ پشکینی پزیشکیش به دلناییه وه ده ری ده خات. خو پیکه وه قسه مان ده کرد! چو ن ئاوی لیها ت؟! ”

مؤبایله که ی ده رهینا و ویستی زهنگ بو پؤلیس بدات؛ ژماره که ی لیدا، به لام په شیمان بووه وه! کاتزمیر له دووی شه و لای دابوو. له کونجیکی ئەمباره که، له لای تهرمه که دا دانیشتبوو و چاوی بریوووه زهوی. ئەو شه وه له گه ل هاورپیکه ی، پاسه وانی ئەو ئەمباره ی بوون که تازه باریان بو هاتبوو؛ پیکه وه قسه یان کردبوو که له ناکاو هاورپیکه ی دهستی برد بو لای دلی و رمابوو! عه لیش هه رچی هه ناسه ی پیدابوو، هاورپیکه ی نه هاتبووه وه. ئەو رۆژه هه ر دهستی به زگیه وه ببوو و گوتبووی که مه عیده ی ئیشیت! پیشتریش ناراحه تی دلی ببوو، به لام قهت جیددی نهیده گرت. بو چاره کیک ده چوو که مردبوو، به لام عه لی زهنگی بو پؤلیس نه دابوو! چوو بووه خه یاله وه:

“که س نازانیٽ دلنایم!”

سه ری بهرز کرده وه و نه ختییک چاوه چاوی کرد و سهیری دیوار و تاقه که ی کرد و گوتی:

“ئهم به شه ی ئەمباره که یش که کامیرای نهینیی نییه! دلنایم که که س نازانیٽ. نابئ زور بخایه نم؛ زوو ئەنجامی دهدهم و زهنگ دهدهم بو پؤلیس.”

ئهمباریکی گه وه بوو و له ده ره وه یش دوو سه گی پاسه وانیان له لای ده رگا که دا به ستبووه وه و به رده وام ده وه رین! عه لی و هاورپیکه ی نه یانده زانی ئەمباری چیه! ماوه یه کیش له وی کاریان ده کرد و شه وانه پاسه وان بوون.

ساحیب ئەمبارە کەش پێیانی سپاردبوو کە قوتەقوتی زیاده نە کەن و گەر کیشەیه کیشیان بۆ پیش هات، زەنگ بۆ ئەو بدەن، نە ک پۆلیس! مووچرکە یە ک هەموو لەشی هەژاند و ئاوریککی بە نێو ئەمبارە کە دا دایەو وە گوتی:

"ئێرە کەسی لێ نییه؛ دەی خێرا بکە و بریاری خۆت بدە؛ دەی خێرا بکە." دەستی بەرەو تەرەمە کە راکیشا؛ ئارەقی لێ دەچۆرا؛ هەستی دە کرد شتی ک وە ک دەعبایە ک، لە دەروونیدا پە لە قاچیەتی و هەر سات ئە گەری هە یە بیته دەرەو! لیدانی دلێشی بەرتر بوو وە. نە یویرا و دەستی لە ئامیز گرت و بە توندی گووشای. هەستی کرد کە سیکی تر لە نێو ئەمبارە کە دایە! هە ستایە وە و "باتۆم" هە کە ی هە لگرت و رویشت تا سە ییریکی دەوروبەر بکات. هەموو گلۆپە کانی نێو ئەمبارە کە دە گران. بوونیک ئازاری دە دا، بە لام هیچ بوونیک بوونی نە بوو! لە گە ل خۆی گوتی:

"ئەم ئەمبارە تە نیا یە ک دەرگای گەورە ی هە یە و لە پشتە وە دامخستوو و ناشۆیە کە سیکی بتوانیت بیته ناو وە! سە گە کانیش کە لە بەر دەرگان و پە لاماریان دە دەن. تا خۆم دەرگا کە نە کە مە وە، خاوەن ئەمبارە کە شیش ناتوانیت بیته ژوو وە. ئە مە ئە و هە لە ی بوو کە دە مویست!"

بەرەو دەرگا کە رویشت و لە قولف بوونی دلنیا بوو وە. بەرەو تەرەمە کە رویشتە وە و هەر هە نگاوێک کە نزیککی دە بوو وە، زۆرتر دلە راوکی دە یگرت و زۆرتر هەستی بە جمە ی دەعبا کە ی ناخیه وە دە کرد! کە نزیککی تەرەمە کە بوو وە، چاوی پە رپیه تە وقی سە ری! تەرەمە کە پێچە وانە ببوو وە و بە دەمدا

رما بوو! ماقی بیوو و دەمی داچه قابوو؛ ئارقى دەردایه وه؛ چاوی قونجاند و به قۆلى، ئاره قى دەموچاوی خاوپن کرده وه. که چاوی کرده وه، دیتی تهرمه که به پشتدا که وتوو ته وه! خه ریک بوو دل ئه مېش ده ته قى و وه ک هاوړیکه ی سه کته ی ده کرد! به خۆی گوت:

“به دلنیا بیه وه ساویر گرتوومی!”

قامکی خسته سه ر نه بزى تهرمه که، لیتی نه ده دا. هه ناسه یشی که برابوو. به ره و ژووری پاسه وانیه که رای کرد! ژووره که له لای ده رگا که وه بوو. ده ست و دەموچاوی شو رد و له ئاوینه که وه سه یریکى خۆی کرد؛ چاویکی ره ش و برۆیه کی په یوه سته. ته مه نی بیست و پینج سال بوو و زانکۆی له نیوه وه و پل کرد بوو و تازه سه ر بازی ته واو کرد بوو. تو زیک مووی سه ری ها تبو وه وه و بالایه کی به رزی پنه بوو و ئه وه نده له ر بوو، خه ریک بوو له ناوه راسته وه ده شکایه وه. روو به ئاوینه که گوتی:

“تۆ ئه مه یت که ئیستا هه یت و ده بی ئه مه قه بوول بکه یت! تۆ ناتوانیت که سیک بیت که دووره له و شته ی که ده روونت ده یه ویت. تۆ ئه شی ئه و کاره بکه یت، وه ک چۆن پېشتر کردووته. ئه گه رنا خیا نه ت به خۆت و هه سته کانت کردووه. وه ک چۆن پېشتر پیتیان نه زانیوه، ئه م جار هیش وه ک رپوی ده رده چیت! تۆ نابى خیا نه ت به خۆت بکه یت. ئه م هه سته به شیکه له تۆ و به دلنیا بیه وه هه ر تۆ له م جیهانه دا وا نیت؛ که سانیک هه ر هه ن؛ دلنیا م که سانیک هه ر هه ن. دروسته که س لیت تینا گات، به لام تۆ خۆت له خۆت تیده گه یت! گرینگ خۆتى نه خه لکی تر.”

به‌رده‌وام سه‌یری خۆی ده‌کرد و له‌گه‌ڵ خۆی قسه‌ی ده‌کرد. زمانه‌ی ده‌ره‌ینا و لیوی ته‌ر کرد و چاوی قونجانده‌ و هه‌ناسه‌یه‌کی قوولێ هه‌لمژی؛ چاوی کرده‌وه و ژووهره‌که‌ی به‌جێ هه‌یلا و به‌ره‌و ته‌رمه‌که‌ پرۆیشت. هه‌نگاوی گه‌وره‌ گه‌وره‌ی هه‌لده‌گرت. هه‌ر دووکیان جلی تاییه‌تی پاسه‌وانانیان له‌به‌ردا بوو. سه‌یریکی روخساری هاوڕێکه‌ی کرد: کورپکی گه‌نجی سه‌وزه؛ ریش و سمیلێ تاشیوو؛ له‌ عه‌لی نزمتر بوو، به‌لام قه‌له‌وتر بوو و قژیکی جوانی پیوه‌ بوو. چاوی ماسیوو و لیوی بۆر بیوووه‌وه. عه‌لی دووباره‌ له‌ جیگه‌ی خۆیدا وشک بووه‌وه. دانیشته‌ و سه‌ری هاوڕێکه‌ی خسته‌ سه‌ر رانی خۆی و گوته‌ی:

“پێم خۆشه‌ به‌سه‌ره‌اتییکی خۆمته‌ بۆ بگێرمه‌وه. به‌شکم بییسیته‌. تا ئیستا بۆ که‌سم نه‌گێراوه‌ته‌وه‌! که‌سی باشته‌ر له‌ تۆم ده‌سته‌ ناکه‌وێته‌ تا بۆی بگێرمه‌وه‌.”

سه‌یری روخساری هاوڕێکه‌ی کرد و درێژه‌ی دایه‌وه‌:

“نازانم بۆ وا هه‌سته‌ ده‌که‌م ده‌بێ ئه‌م به‌سه‌ره‌اته‌ بگێرمه‌وه‌؟! به‌لام پیویسته‌ بیگێرمه‌وه‌ و تۆ ته‌نیا که‌سیکیت ئه‌وه‌نده‌ متمانه‌م پێی هه‌یه‌ و دلنایام لێم تێده‌گه‌یت. لێیشم تێنه‌گه‌یت، کیشه‌ نییه‌.”

چاوی برپیوووه‌ هاوڕێکه‌ی و هه‌سته‌ی نه‌ده‌کرد مردوووه‌! ده‌روونی هه‌لشیوا‌بوو و هه‌لسوکه‌وته‌ی له‌ ناھوشیاره‌یه‌وه‌ هه‌لده‌قوولا! گوته‌ی:

“کاتیکی سه‌رباز بووم، خۆت که‌ ده‌زانیت، له‌ پاسگایه‌کی نیو جاده‌دا پاسه‌وانیم ده‌دا. له‌ نزیکترین شار په‌نجا کیلومه‌تر زیاتر دوور بووین. جاده‌که‌یش له‌ ته‌نیشتمانه‌وه‌ بوو و وه‌ک جاده‌کانی تر قه‌ره‌بالغ نه‌بوو.

سەربازە کە بە ترس و لەرزەوه ڕۆیشتە دەرەوه و ئیەمەیش ئامادەباش
 وەستا بووین و چە کە کانمان ئامادەى تەقان بوو. سەربازە کە چووە ژێر بالی
 پیاوہ کە و بەسەختی هێتایە مالهوہ. هەموو جەستەى خوین بوو و جلەکانی
 شیتال شیتال بیوونەوہ. لووت و تەوێلێشى شکابوو. فەرماندە لێی پرسی: (چی
 بووہ بزانی؟! کابرا لە حالێ مەرگدا بوو کە زۆر بەسەختی گوتی: (توخوا
 فریای ژن و مندالە کەم بکەون! دوو سێ کیلۆمە تریک لە خوارترەوہ
 ئۆتۆمبیلە کەمان وەرگەر... توخوا فریایان بکەون.) کابرا ئەوہى گوت و
 بێهۆش کەوت.

عەلى چەند چەرکە یە ک بێدەنگ بوو و گوتیەوہ:

“لە پاسگا دوو ئۆتۆمبیلمان بوو، کە یە کێکیان خراب ببوو و بربار بوو ڕۆژی
 دوایی بێن و چاکی بکەنەوہ، بۆیە فەرماندە و من و سەربازێکی دیکە و کابرا
 بریندارە کە، سواری ئۆتۆمبیلە کە بووین و بەرەو ئۆتۆمبیلە وەرگەر اوہ کەى
 کابرا کە ڕۆیشتین. کابرايش بە حال چاوی دە کرایەوہ، بە لام لە بێتاقە تیی ژن
 و مندالە کەیدا هەولێ دەدا لەوہ زیاتر پە کى نە کەوێت. دوو کیلۆمە تریک لە
 پاسگا کە دوور کەوتینەوہ کە لە کەنارەى جادە کەدا ئۆتۆمبیلە کەمان دى کە
 هێچی نە ما بووہوہ و وە ک قومقومە نرابووہ یە ک و چرا ئیستۆیپکی کاری
 دە کرد. خیرا دابەزین و بەرەو کەسەکانی ئیوی چووین. دوو کوری مندالی
 تەمەن شەش و هەشت سالانی تیدا بوو، لە گەل ژنیکی قەلەو. پیاوہ کە
 نەیتوانی لە نیو ئۆتۆمبیلە کەمان دابەزیت و بە دەنگی پچراوہوہ گوتی: (توخوا
 پیم بلین کە زیندوون!) فەرماندە نە بزانی گرت و منیش چراقووہم بوى

گرتبوو، گوتی: (مندالەکان زیندوون، بەلام ژنەکه مردووہ!) ھەموو گیانیان بیوووہ خوین و بیھۆش بیوون. کابرایش لەوی یەکسەر لەسەرخۆی چوو. ھەرماندە گوتی: (لێرە ھیلێ مۆبایل کار ناکات و ناچارین خۆمان بیانبەین بۆ شار. ژنەکه تازە تەواوی کردووہ، تەنیا جیی دوو مندالەکەیشمان ھەپە!) ترسێک دایگرتەم کە درێژە دایەوہ: (دەبێ گیانی دوو مندالەکە و بابیان نەجات بەدەین). پرووی کردە من و گوتی: (تۆ دەبێ لێرە بمینیتەوہ و ئاگاداری ئۆتۆمبیلەکە و تەرمی ژنەکە بیت، تا سێ چوار کاتژمێری تر لەگەڵ ئامبولانسێک دەگەریننەوہ و تەرمەکە دەبەن). زمانم ھەلنەدەچەرھا و خەریک بوو زیڕەم دەکرد، بەلام ھیچ چارەپەکم نەبوو جگە لەوہی بلێم: (ئیتاعت قوربان...).

سەری ھاوڕیکەکی ھەر لە باوہشدا بوو کە درێژە دایەوہ:

“دوو کورە مندالەکەیشیان خستە نیو ئۆتۆمبیلەکە و ئەوان ڕوو بە شار ڕۆشتن و منیش لەنیو ئەو جادە چۆلەدا و لەلای ئۆتۆمبیلێکی تیکشکاو و تەرمیکێ ترسناکدا مامەوہ! ژنەکە و کورپیکێ لە سەندەلی پشتموہ بوون و زۆر شپرز نەبیوون! ئەو کورپەکی کە لە دەستی باوکیەوہ بوو، زۆر وێران بیوو. شووشەکانی پێشەوہی شکابوون و ھیچی پێوہ نەمابوو، بەلام شووشەکانی پشتموہ جگە لە ھی لایەکی کە شکابوو و سەری ژنەکە کەوتبوو ئەو دیوہوہی، تەنیا درزیان بردبوو. ئۆتۆمبیلەکە کەوتبوو تەل و لەسەر تاپەکانی وەستاووہوہ. لە دەروہ وەستاوووم و خەریک بوو زیڕەم دەکرد. زوووزوو چراقووہم دەخست لە دەوروپەر، دەترسام چەتە یان ناژەلێکی درندە ھێرشم

بۆ بەریت. کلاشینکۆفە کەیشم ئامادە کردبوو. تازە گەلاوێژ کەوتبوو و هەوا زۆر فینک بوو. ئاسمانیش ساف، هەموو ئەستێرە یە ک دەبینرا. ئاسمان بەو گەورەییە پێ بوو لە بێدەنگی و ئارامی، بەلام دلێ من، پێ بوو لە بژاڵ و ترس. هەر کە خشە یە ک دەهات، خەریک بوو زەندە قەم بچیت. سەیری کاتزیمیر کرد، تازە پینچ دەقە تێپەری بوو! کات راوہستابوو. چراقووە کەم گرت لە تەرمی ژنە کە، یە کسەر خوین بوو. بەرەو ئەو لای ئۆتۆمبیلە کە رویشتم. سەری ژنە کە کەوتبوو دەرەو و شووشە یە ک چوو بوو نێو ملیەو و شادەماری قرتاندبوو و دەرگای ئۆتۆمبیلە کە بە خوینی ئەووە رەنگ کرابوو. دلێم وە ک دلێ چۆلە کە، بەتوندی لێی دەدا. بێ ئەوہی ئاگام لە خۆم بیت، چە کە کەم کردە شانم و سەری ژنە کەم گرت و شووشە کەم لە ملیدا دەرھینا و سەریم خستەو نێو ئۆتۆمبیلە کە و پالێم دا بە سەندە لێە کەوہ. لە نا کاو خشە یە کەم بیست! زۆر لێم نزیک بوو؛ خۆم بۆ نە گیرا و خیرا لەو دەرگا کە ی ترەو سوار بووم و دەرگا شکاوە کەم بەسەختی بەست. لە تەنیش تەرمە کەوہ دانیشتبوم! دلێم بەتوندی لێی دەدا و هەستیکێ نامۆیش وە ک خۆرە کەوتبووہ گیانم! سەرە تا نەمدەوێرا سەیری تەرمە کە بکەم؛ دواتر جار جار سەیری دە کرد و خیرا سەرم وەر دە چەرخاند. لێی دەترسام!"

دەمی وشک ببوو و دەنگی گۆرا بوو کە درێژە ی دایەوہ:

"چەند خولە ک تێپەری و ئارامییە ک بالی بە سەرمدا گرت! سەیری روخساری خویناوی تەرمە کەم کرد؛ پەرۆیە ک لەنێو ئۆتۆمبیلە کە دا بوو، وایزانم ہی خاوینکردنی ئۆتۆمبیلە کە بوو، هەلمگرت و هینام بە دەموچاوی

ژنه مردوووه که‌دا و ویستم خویننه‌که‌ی خاوین بکه‌مه‌وه! خویننه‌که‌ی پیوه لا نه‌ده‌چوو. چوومه دهره‌وه و له سندوووقی پشته‌وه‌ی ئۆتۆمبیله‌که‌دا، جی ساردییه‌ک ئاوی تیدا بوو، هینام و چوومه‌وه ته‌نیشت تهرمه‌که و دانیشتم و دهرگا‌که‌م به‌سته‌وه. به‌ ئاوه‌که‌ خوینی دهموچاویم لاپرد و ههر به‌و په‌رۆیه، ملی که‌ شکابوو و سه‌ری ده‌که‌وته‌ ئه‌و لایه‌وه، تن‌تن به‌ست که‌ ئیتر خوینی لی نه‌چیّت. روخساری که‌وتبووه دهره‌وه و جگه‌ له‌وه‌ی که‌ لیی نه‌ده‌ترسام، هه‌زیشم لیی ده‌کرد! چرای نیو ئۆتۆمبیله‌که‌ له‌ کار نه‌که‌وتبوو و روّشن بوو. ته‌نانه‌ت یه‌ک ئۆتۆمبیلیش له‌ویوه‌ تینه‌ده‌په‌ری! ترسی بوونی چه‌ته‌ له‌نیو جاده‌دا، هۆکه‌ی بوو. بی‌ ئه‌وه‌ی کونترۆلیکم به‌سه‌ر خۆمدا بیّت، دهمم خسته‌ ده‌می ته‌رمی ژنه‌که‌! گویت لیمه‌ هاوړیښم؟! بی‌ ئه‌وه‌ی ته‌ریق بیمه‌وه، بی‌ ئه‌وه‌ی هه‌ستیکی ناخۆشم بیّت، بی‌ ئه‌وه‌ی ویزدانم ئازارم بدات، سه‌ری ژنه‌م گرت و دهمم خسته‌ ده‌می و لیویم هه‌لده‌مژی! لیوم ببوووه خوین، به‌لام هه‌ستم ده‌کرد هه‌موو دونیا هی منه‌! ماچی هیچ کچیکی زیندوو ئاوا هه‌ستی خۆشی پی نه‌دا‌بووم! مه‌مکیم گۆشی و ماچم کرد و ههر له‌نیو ئه‌و ئۆتۆمبیله‌ تیکشکاوه‌دا و له‌نیو ئه‌و شووشه‌ شکاوه‌ و خوین رڙاوانه‌دا، ئه‌و ته‌رمه‌م گا! ده‌زانم ئیستا وا بیر ده‌که‌یته‌وه که‌ من شیتیکی ره‌وانیم! خۆیشم نازانم بو هه‌ستم به‌ خۆشترین هه‌ستی دونیا ده‌کرد! به‌ر له‌وه‌ ده‌ستم له‌و ته‌رمه‌ بکه‌ویّت، کاتم لی نه‌ده‌چوو، به‌لام که‌ ده‌ستم لیی که‌وت، نه‌مزانی چۆن بوو که‌ سی‌ کاترمیتر تیپه‌ری! هه‌زم ده‌کرد تا یه‌ک سالی تر ئه‌و ئۆتۆمبیله‌ له‌وی بیت و ئه‌و ته‌رمه‌ له‌نیویدا بیت و یه‌ک که‌سیش له‌لام نه‌بیّت! به‌لام فه‌رمانده

هات و ئامبولانسیکیش هات. نزیک سیی شەو بوو، کە تەرمە کەیان خستە نێو ئامبولانسه کە و بردیان. فەرماندە لێی پرسیم: (پوخساری ئەو ژنە خۆ هەر خوین بوو! چۆن وای لێهات؟!) بە ستێرسەو وەلامم دایەو: (لە دەرەو هەووم کە دەنگی سەگ و گورگ دەهات، زۆر ترسابووم و ناچار بووم لە تەنیشت تەرمە کەوێ دابنیشم. لە بەرەو نەمدەتوانی، پر بوو لە وردە شووشە. ئیتر لە تەرمە کەیش زۆر دەترسام و دەموچاویم شۆرد. وەها ترسم کەم ببووێه!) فەرماندە کە بە سەر سوورمانه و سەیری دەکردم، دەیزانی رەنگی روخسارم گۆراو و دەنگیشم دەلەرزی و شتیکی لێ دەشارمەو، بەلام جگە لەوێ گوتی: (من گەمژە نیم!) هیچی تری نەگوت و پیکەو گەپانەو پاسگا. ئەو شەو تارۆژ بووێه خەوم لێ نەکەوت و بەردەوام لە بییری ئەو تەرمەدا بووم!"

عەلی سەری هاوڕیکەیی خستەو سەر زەوی و هەستایەو و کەوتەو جۆلەکردن. پروو بە تەرمی هاوڕیکەیی وەستا و گوتی:

"ئێستا تۆ گرینگترین نەهینی ژیانی من دەزانیت. ئەری من ئاوێها مروۆفیکم! من ئەوێه پێس و نامروۆفم کە لەگەڵ لەشی ژنیکی مردوودا سیکسم کردوو و لەوێه پێشەرمیشەو دەلێم کە خۆشترین هەستم لەو کارە هەبوو! مردنم باشە، ئەری!?"

کەوتەو جەموجۆل کردن و بە خۆی دەگوت:

"بەلام هاوڕییم، بروات هەبیت هیچ حەز ناکەم ئاوێها کەسێکم! سالیک لەو شەو تێدەپەری و شەو نییە بیر لەو رووداوێ نەکەمەو! لەگەڵ کەسی

تردا بووم، به لَام هيچ كهس نه یتوانیوه نیوهی نیوهی نیوهی ٺه و تهرمه،
 ههستی خوڻم پي به خشیت! ٺه ی خوا له حنه تم بکات... ”
 له تهنیشتی تهرمه كه دانیشتهوه و دهستی هه لپیكا و گوتی:

“ٺه وهنده گوشارم بو هاتووه كه چهند جاریکیش پیلانم داریژاوه كه کچه
 هاوریکه م بکوژم و له شه مردووه كه ی له ٺامیز بگرم! ٺیتر بزانه ٺه وهسته
 نامویه چی بیټ له ناخمدا كه ٺاوه ها کاری تیگردووم و دهیه ویټ بمکات به
 بکوژیکی درنده! به لَام له خوا به زیاد بیټ كه تا ٺیستا ٺم هه له م بو ری
 نه كه وتوووه. ٺه گهریش بو م ری بکه ویټ، له خو م دلنیا نیم كه بتوانم خو م
 كونترول بکه م! نا، نا! به دلنیا ییوه ٺه و کاره ده كه م.”

ٺا و پهریبه چاوی و گوتی:

“کام ٺاژهل ده توانیت و ابیت؟! به دلنیا ییوه شتی وا له سروشتی هیچ
 ٺاژهل کیدا نییه، له نیو سروشتی مروڦدا نه بیټ! به لَام تو پی م بلی هاوری م، چون
 كونترول ی بکه م؟ روژ به روژ زورتر ده مزوینیت و داوای شتی وام لی ده کات!
 یه ک سال تیده پهریت و تهنانهت هه ر کاتیش كه شهیتانی ده بم، له و کاته وه
 به تهرمی مردووه کانه وه شهیتانی ده بم! خوا خوامه شهویک تا به یانی تهرمی
 مردوویه ک له مردووشورخانه یه ک به ره لا بکه ن و بچم له ٺامیزی بگرم! ٺه ری
 هاوری م؛ ٺمه منم! بروات ده کرد هاوری به کی وه هات بیټ؟! نا، قهت بروات
 نه ده کرد! هه رگیز باوه رت نه ده کرد مروڦیکیش له سه ر ٺم عه رزه دا بیټ كه
 وه ها حه زیکی بیټ. له خوامه خزمیکی نزیکم بمریټ و لیان بیپاریمه وه كه
 من له شی بشوم! به فشه به سه ر تهرمه كه یدا بگریه م و له ٺامیزی بگرم و

ئەمبار / ۱۰۱

ماچى بىكەم! حەزم دە كرد من لە جىگەى ئەو مردووشۆره ئىتاليابىه دەبووم كە دەلین لە گەل تەرمى مردووى زۆرتەر لە سەد ژندا سىكىسى كردووه!

ماچىكى ھاوپرىكەى كرد و گوتى:

“ئىستا دلنپام لىم تىدە گەيت؛ دلنپام دەزانىت كە ئەمانە ھىچيان ھەلەى خۆم نىبە و تەنيا ھەستىكە لە دەروونمدا و ھىچ شتىك ناتوانىت پراگىرى بكات.”

عەلى تەرمى ھاوپرىكەى بە دەمدا خست و دەستدرىژىيى كرده سەر. ھەستى دە كرد ھەموو خۆشىبەكى دۇنيا ھى ئەو! كە كارى تەواو بوو، تەرمە كەى ھەلگەراندەو و ماچىكى تەويلى كرد و لە ئەمبارە كە چوو دەرهو و بۆ ھەمىشە عەلى لە چاوان ونبوو! بەلام جار جار ھەوال و دەنگۆى ئەو بەلاو دەبىتەو كە گۆرى تازە مردووى كە لە فلان شار و فلان گوندا ھەل دراو تەو!
